

Άδελφοί Τηπεδόου

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

2

ΣΤΑΝΛΕΪ ΜΑΘΙΟΥΣ:
Αυτός είναι,
ΜΑΘΟΣ

Με την μπάλλα στὰ πόδια του ξεφεύγει ἀριστερά.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΟΣ!

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Στάνλεϋ Μάδιους

Υπό: HAMMER LEE

ΜΕΣΑ στο πολυτελές λίθιγκ ρούμ ενός αρχοντικού σπιτιού στο Μπλάκπουλ, ένας άνδρας με γκριζούς κοστά-φους είναι ξαπλωμένος και αναπαύεται σε μία βαθεία πολυθρόνα.

Πλάϊ του δυο όμορφα αγόρια—οι δυο γιοιό του—παιίζουν σκάκι πάνω σ' ένα τραπέζι.

Σε μία πολυθρόνα μία γυναίκα που ή ηλικία της είναι κάπως μεγαλύτερη απ' ό,τι δείχνει το πρόσωπό της, ασχολείται μ' ένα κέντημα.

Το βλέμμα του άντρα πηγαίνει τότε στα παιδιά και τότε στη γυναίκα του και πολλές φορές καρφώνεται και στο άνοιχτο παράθυ-

«ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΓΗΠΕΔΟΥ» Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ: Διευθυντής: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης — Χρυσόσπηλαιωτίσης 3 — Ἀθήναι
Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2

ρο και μοιάζει να σάν σκέπτεται βαθειά.

«Εξω απ' τον δρόμο κάτι πιτσιρικοί παίζουν μπόλα. Άκούγονται μερικές λεπτές φωνούλες που στριγγλίζουν μ' ένθουςιασμό:

— Γκόουλ!

Ο άντρας χαμογελάει και το πρόσωπό του φωτίζεται.

Την ίδια στιγμή ανοίγει διακριτικά η πόρτα. Ένας καιμαριέρης φέρνει ένα διπλωμένο χαρτί και το δίνει στον άντρα.

— Ταχυδρομείο, κύριε...

Αυτή την ώρα, Τζόν; ρωτά έκπληκτος.

— Ήρθε με ειδικόν άγγελιαφόρο, κύριε.... Είναι από το Αύλαρχείο....

Η φωνή του καιμαριέρη είναι χαμηλή. Έχει σκύψει και μιλάει στο αυτί του άντρα για να μην ενοχλήσει τους άλλους που δρίσκονται στο λίδιγκ - ρούμ. Κανείς εξ άλλου δεν προσέχει σ' αυτόν. Ο καθένας είναι βυθισμένος στη δουλειά του.

Ο άντρας παίρνει το γράμμα με κάποια ταραχή και κάνει νόημα στον καιμαριέρη ότι μπορεί να πηγαίνει.

Σχίζει το φάκελλο και βγάζει από μέσα ένα επίσημο χαρτί με τη βασιλική σφραγίδα και διάφορες υπογραφές.

Πάνω - πάνω γράφει μερικές άρδες με καλλιγραφικά γράμματα του χειριού:

«Κύριον Στάνλεϋ Μάθιους

Άξιότιμε κύριε,

Ευχαρίστως σας άναγγέλομεν, ότι η Αυτής Μεγαλειότης η Βασιλίσσα της Μεγάλης Βρετανίας, Έλισάβετ, ηδόκησε να σας άπονείμει τον τίτλον εύγενείας - του «Σέρ», εις άναγνώρισιν τών λαμπρών υπηρεσιών τας όποιās προσφέρατε από έτών και προσφέρετε ήδη εις τόν Έθλητισμόν της Χώρας, ώστε δια του όνόματός σας και μόνον, να άναφέρεται με θαυμασμόν ή Μεγάλη Βρετανία από

τους λαούς τών άλλων Έθνών.

Είς ήμās άπομένει να σας συγχαρούμε πρώτοι και να εύχθούμε όπως καταστήτε άξιος και άλλων τιμών.

Έκ του Μεγάλου Βασιλικού Αύλαρχείου»

Ο άντρας έχει άπομένει έμβρόντητος με την άνάγνωσι της έπιστολής. Και όμως τόν είχαν πληροφορήσει ότι κάποια εύχάριστη έκπληξι του έτοιμάζουν για να τόν τιμήσουν.... Όλα τα φανταζόταν και όλα τα περίμενε... Άλλά ή άναγγελία ήρθε τόσο ξαφνικά....

Είναι τρομερά συγκινημένος. Ένα δάκρυ κυλάει από τα μάτια του που το σκουπίζει γρήγορα - γρήγορα με μία τρομαγμένη κίνηση, κυττάζοντας συγχρόνως ένοχα προς το μέρος που στέκεται ή γυναίκα του και ύστερα στο τραπέζακι που οι δυό γυιοί του είναι άπασχολημένοι με το παιχνίδι τους.

Σηκώνεται όρθιος και προχωρεί με άδιάφορο ήμα προς το παράθυρο.

— Γκόουλ!, ούρλιάζουν απ' έξω οι πιτσιρικοί.

«Πρέπει να τους το άναγγείλω όταν θα είμαι έντελώς ήνυχραϊμος!», συλλογίζεται ό άντρας. «Θά κάνουν μεγάλο γλέντι.... Θά γελούν και θα κλαίνε από τη χαρά τους!... Μά εγώ... Πρέπει να είμαι κάπως πιο σοβαρός, περισσότερο για τα παιδιά... Θά είναι γελοίο να άρχίσωμε να κλαίμε δλοι πατέρα....»

Σκύβει από το παράθυρο κρατώντας διπλωμένο στο χέρι του το πολύτιμο χαρτί.

Βλέπει κάτω στον δρόμο τα παιδία που τρέχουν και κλωτσάνε ένελαστιχένιο τόπι.

Μά δεν τα βλέπει καλά. Τα μάτια του έχουν θαμπώσει από τη συγκίνηση και ή εικόνα παρουσιάζεται θαιμη δλόκληρη μπρός του. Δεν μπορεί να άναγνωρίση τόν δρόμο του άρχοντικού σπιτιού

του.... Τὰ δέντρα που υπάρχουν εκεί απ' έξω αλλάζουν σχήμα σιγά - σιγά και γίνονται ὄρθιοι τοίχοι, σκουριασμένοι απ' την πολυκαιρία, με πολλά παράθυρα μαυρισμένα από τις καπνιές.... Τὸ χερτάρι δὲν ὑπάρχει πιά κάτω στὴ γῆ... Εἶναι ἕνας λασπωμένος καὶ βρώμικος δρόμος... Δὲν εἶναι τὸ Μπλάκπουλ αὐτό... Εἶναι μιὰ φτωχικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου.... Καὶ τὸ ψηλὸ, ἀδύνατο καὶ χλωμὸ ἀγόρι ποὺ περπατᾷ σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, δὲν εἶναι κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ κλωτσᾶνε τὸ λαστιχένιο τόπι καὶ ξεφωνίζουν ξέγνοιαστα....

Εἶναι ἕνα παιδί ποὺ τὸ λένε Σιτάνλεϋ Μάθιους.... "Ἕνα φτωχὸ παιδί — αὐτὸς ὁ ἴδιος — ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια!....

ΤΟ ΑΙΓΟΡΙ ἐκεῖνο φαίνεται πολὺ ἀδύνατο. Θὰ μπορούσε νὰ τὸ πάρης καὶ γιὰ ἄρρωστο ἀκόμα, ἀπὸ τὸ τρομερὰ χλωμὸ χρώμα τοῦ προσώπου του.

Τὰ μάγουλά του ἦταν μπασμένα μέσα καὶ τὰ φωτεινὰ μάτια του — τὸ μόνο πράγμα ποὺ πρόδινε ζωὴ πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ πλάσμα — ἦταν βουλιαγμένα μέσα στὶς κόγχες τους.

Τὰ πόδια του ἦταν μακρὰ καὶ ἀδύναμα σὰν καλάμια. Περπατοῦσε ἀτσαλα καὶ ἀφηρημένα χωρὶς νὰ προσέχη νὰ ἀποφεύγῃ τίς λακκούβες τοῦ ἀθλίου δρόμου ποὺ ἦταν γεμάτες βρωμόνερα.

Μέσα ἀπὸ τὰ χυλιοτρυπημένα παπούτσια του τὰ πόδια του εἶχαν βραχὴ μέχρι τὸ κόκκαλο.

Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μικρὸ χαρτάκι — ἕνα ἀπόκομμα ἀπὸ μικρὴ ἀγγελία ἐφημερίδος — καὶ κάθε τόσο κυττοῦσε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιῶν ποὺ περνοῦσε μπροστὰ τους.

Ξάφνου στάθηκε. Παρατήρησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐνὸς μικρομάγαζου, παι-

δεύονταν μὲ κάπι λαμαρίνες, κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα σφυρί καὶ μιὰ πένσα.

Κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ χαρτάκι ποὺ κρατοῦσε καὶ ὕστερα τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἦταν πᾶνω στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ.

Προχώρησε ἀκόμα δυὸ δῆματα καὶ στάθηκε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν ἄντρα ποὺ δούλευε.

Ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ προσοχή. Ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ προσπαθῇ νὰ στραβώσῃ τὴ μιὰ γωνία τῆς λαμαρίνας μὲ τὴν πένσα του καὶ καθὼς ἡ λαμαρίνα ἦταν χοντρή καὶ τὸ κομμάτι ποὺ ἤθελε νὰ γυρίσῃ ἐλάχιστο, ἡ πένσα συνεχῶς τοῦ ἔφευγε.

Βλαστήμησε δυνατὰ καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια παρατήρησε τὸ ἀγόρι.

— Τρέχει τίποτα; μουρμούρισε νευριασμένος.

— Νὰ σὰς βοηθήσω, ἂν θέλετε;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀγοριοῦ ἦταν ἀπαλὴ καὶ ἡρεμὴ, γεμάτῃ εὐγένειας. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρα ξαστέρωσε ἀμέσως καὶ ὅλος ὁ θυμὸς τοῦ ἔφυγε μονομιάς.

— Μπράβο, λεβάντη μου!, φώναξε ἐνθουσιασμένος. Βάλε ἐδῶ ἕνα χεράκι... Κράτα γερά αὐτὴ τὴ βρωμολαμαρίνα πού... νὰ τὴν πάρη καὶ νὰ τὴν σηκώσῃ!

Τὸ παιδί ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶχαν πῆ. Ὁ ὕδραυλικὸς τώρα μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἐλευθέρω, κατάφερε στὰ γρήγορα νὰ ξεμπερδέψῃ μ' αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ πετύχῃ καὶ σηκώθηκε ἀπᾶνω βαρειανισαίνοντας καὶ σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του.

— Ἄν δὲν βρισκόσουν, θὰ παιδεύομαι ὥς τ' ἀπόγευμα!, εἶπε ἀπλᾶ. Ἐμεῖνα, βλέπεις, ὀλομόναχος! Εἶχα ἕναν βοηθὸ ἀλλὰ μοὺ τὸν πήρανε φοντάρο!

Ἐφύση καταγῆς μὲ θυμὸ καὶ πρόσθεσε:

— Περισσότερη ἀνάγκη τὸν εἶχε ὁ στρατός, ποὺ ἔχει χιλιάδες σὰν αὐτὸν καὶ καλύτερους, ἀπὸ

μένα τον Τζάκ Ντούλιτλ, πού τόν είχα μονάκριβο! Μ' άφησαν κουλά με δυο κουβέντες!... Άν είναι γιά την πατρίδα... χαλάλι!

Καί έγλασε βραχνά.

— Έσύ πού δουλεύεις; ρώτησε.

— Πουθενά, άποκρίθηκε γαλήνια τó άγόρι.

Ο άντρας τόν παρατήρησε πα ραξενημένος.

— Πώς πουθενά; μουρμούρισε ξύνοντας τó κεφάλι του. Καί δέν θές νά δουλέψης;

— Ψάχνω νά βρώ δουλειά, του άποκρίθηκε. Διάβασα στην έφημερίδα πού ζητάτε έναν βοηθό καί... ήρθα νά δώ άν θά μπορούσα νά σάς κάνω...

Ο Ντούλιτλ τόν παρατήρησε με γουρλωμένα μάτια καί ξαφνικά φάνηκε ν' άνησυχή.

— Έκτός άπό τó πώς γυρεύω βοηθό, διάβασες καί τó άλλο παρκατά; είπε με άδέβιατη φωνή.

— Ποιό άλλο;

— Νά; Στό σημείο πού λέει: «Μισθός λιγοστός!»

— Τό διάβασα, κύριε!

— Μπράβο σου, γυιέ μου! Γιατί όλοι όσοι έχουν έρθει ώς τώρα άπ' αυτή την άγγελία δέν είχαν άνοιξει τά στραβά τους νά τó διαβάσουν καί με δυο κουβέντες μου ζητούσανε ή νά τους διαβέσω τó μαγαζί μου γιά νά δουλεύουν αúτοι ή νά τους υιοθετήσω, αλλά έγώ έχω κιάλας τρία ανήλικα έτοιμα κι' ένα στά σκαριά! Πώς σέ λένε;

— Μάθιους...

— Άδάφτιστο είσαι;

— Μάθιους Στάνλεϋ, κύριε!

— Ά, μπράβο! Λοιπόν, Στάνλεϋ, θά παίρνεις δυο σελλίνια τή μέρα. Σού φτάνουν;

— Πολύ καλά, κύριε...

Ο Ντούλιτλ έξυσε τó πηγούνι του.

— Είσαι καί λίγο χαζός, συμπεράνε, αλλά φαντάζομαι νά σου περάση! Μέ τή δουλειά ξυπνάει

τó μυαλό... Λοιπόν, θά παίρνεις τρία σελλίνια τή μέρα! Φανταζόμουν πώς θά μου ζητούσες τέσσερα καί λογάριζα νά κλείσουμε στά τρία, γι' αυτό σου είπα δυο. Είσ' ευχαριστημένος; Έτσι κι' άλλοιότικα στά τρία θά κλείναμε ή συμφωνία.

— Ευχαριστώ, κύριε...

Ο υδραυλικός έξυσε πάλι τó πηγούνι του. Ός φαίνεται αúτη θά ήταν πολύ άγαπημένη συνήθειά του.

— Δέν μού λές, ρώτησε στό τέλος. Είσαι υπάκουος ή θά μου βγάλης τήν πίστι ώσπου νά κάνης μία δουλειά;

— Έλπίζω νά μη σάς δυσανεστόω συχνά, κύριε...

Παστρική άπάντησις. ρώναξε με θαυμασμό ó Ντούλιτλ. Τό «ποτέ» δέν τó γράφει μέσα τó λεξικό σου, ή; Τόσο τó καλύτερο! Φαίνεται τίμιο παιδί καί σου άρέσει νά λές τήν αλήθεια... Έτσι δέν είναι;

— Δέν λέω ποτέ ψέματα, κύριε.....

Ο Ντούλιτλ δυσανεστήθηκε φά νερά.

— Μου πέταξες καί τó «ποτέ» άκριβώς έδώ πού δέν χρειάζεται!; είπε γκρινιάρικά. Άν λές τήν αλήθεια καί σέ όλους τούς πελάτες μου, θά μού τó κλείσης τó μαγαζί! Τά έξοδα πρέπει νά τά φοισκώνουμε πάντα παραπάνω, δέν τó ξέρεις;

— Θά λέω εκείνο πού θέλετ' έσεις, κύριε...

Ο υδραυλικός άναστέναξε εύχαριστημένος.

— Λοιπόν, δέν είσαι χαζός όπως μού φάνηκε στην άρχή!, συμπεράνε. Είσαι άπλώς καλό παιδί καί νά με συμπαθές πού δέν τó κοτάλαβα άμέσως, αλλά δέν μού είχε ξανατύχει τέτοια περίπτωση σέ κανέναν άπ' τούς βοηθούς μου! Είσαι έτοιμος νά πιάσης δουλειά άπό τώρα;

— Μάλιστα, κύριε...

— Καί θά μέ φωνάζης «άφε-
κό» από δω καί πέρα, όσο τουλά-
χιστον νά διαλύσουμε τὸ συμβό-
λαιο... "Αν σ' ἀκούσουν νά μέ
λές «κύριο» στὴ γειτονιά, δὲν θά-
χω μούτρα νά δω στὸ δρόμο!

ΜΥΡΙΑΔΕΣ κόσμου γέ-
μιζαν τὸ Γουέμπλεϊ ἐκείνη τὴν
Κυριακή. Ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐ-
τοὺς βρισκόταν καὶ ὁ χλωμός κι'
ὀδύναςος Στάνλεϋ Μάθιους, στὴν
ἄκρη κάποιου ἐξέδρας.

Τὰ φωτεινά μάτια του γουρλω-
μένα ἀπὸ τὸν θαυμασμό, παρακα-
λουθούσαν τὸ παιχνίδι τῆς Ἐθνι-
κῆς ομάδας τῆς Ἀγγλίας πρὸς
τὴν ἀντίστοιχη Γαλλική.

Μέσα στὸ Γουέμπλεϊ, κάθε χρό-
νι ἡ Γαλλικὴ ομάδα ἦταν καταδι-
κασμένη καὶ ἔχανε μάλιστα καὶ μέ
μεγάλο σκόρ. Ὡστόσο τὴ χρονιά
ἐκείνη ἦταν ἡ πρώτη φορά πού οἱ
γείτονές τους παρυσιάζονταν τό-
σο ἀπειλητικοὶ καὶ ἐπιθετικοὶ καὶ
εἶχαν κατέβει στὸ γήπεδο μέ τὴν
ἀπόφασιν νά πετύχουν ὅπωςδήποτε
ἕνα τιμητικὸ ἀποτέλεσμα.

Μὰ ὁ περίφημος Σουίφτ, ὁ κέρ-
βερος τῶν δικτύων τῆς Ἀγγλικῆς
ομάδας, δὲν τοὺς ἔφησε νά πραγ-
ματοποιήσουν τὸ όνειρό τους. Ἔ-
τσι ὕστερα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐπικίν-
δυνα σουτ πού πέτυχαν οἱ Γάλλοι
κυνηγοὶ κι' ὁ θρυλικὸς γκολκῆπερ
τὰ ἀπέκρουσε μέ καταπληκτικὴ
εὐχέρεια, οἱ φιλοξενούμενοι ἔχασαν
τὸ θάρος τους καὶ ὑπεχώρησαν
στὴν ἀμυνα.

Τὰ ἐγγλέζικα «κανόνια» ἄρχι-
σαν τότε νά βροντούν. Ὁ ἀγώνας
τέλειωσε μέ βρετανικὴ νίκη τρία
μηδέν.

Μὲ ἐξαλλο ἐθνουςιασμό γιὰ τὸ
ὑπέροχο παιχνίδι τῆς ομάδας τους
πού εἶχαν παρακολουθήσει, οἱ Λον-
δρέζοι φίλαθλοι ἄρχισαν νά σκορ-
πίζουν ἀπὸ τὸ μεγάλο γήπεδο.

Ἀνάμεσά τους καὶ ὁ Στάνλεϋ
Μάθιους πῆρε τὸ δρόμο μέ τὸ κε-
φάλι σκυφτό. Μέσα στὴν ψυχὴ του

στριμώχονταν ἕνα σωρὸ παράξε-
να συναισθήματα πού τὸν βασά-
νιζαν καὶ τὸν τυρρανοῦσαν.

Ἐννοιοθε καίτι σάν ἀπελπίσια.
Τίποτε δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο
πού νά τὸν συγκινή περισσότερο
ἀπὸ τὸ ποδοσφαίρο. Καμμιά με-
γαλύτερη χαρὰ δὲν εἶχε ἀπὸ τὸ
νὰ βρίσκεται στὸ γήπεδο κάθε
Σάββατο ἀπόγευμα πού γινόταν
τὸ πρωτάθλημα, γιὰ νά παρακο-
λουθῇ τοὺς φημισμένους «κανονιέ-
ρηδες» τῆς Ἀρσενάλ ἢ τὴν ἄλλη
μεγάλῃ Λονδρέζικῃ ομάδῃ Τό-
τεγγχαμ, στοὺς δύσκολους ἀγῶ-
νες τῆς μέ τις ἄλλες ἰσχυρότατες
ἀγγλικῆς ομάδες πού ἔρχονταν κά-
θε τόσο στὸ Λονδίνο γιὰ τις συ-
ναντήσεις τοῦ πρωταθλήματος.

Καί στὴν ἀπλή, παιδικὴ ψυχὴ
του, δὲν εἶχε πολλὲς ἐπιθυμίες ὁ
νεαρός Μάθιους... Μόνο μία! Μό-
νο: μία καὶ γι' αὐτὸ ἦταν καὶ τό-
σο μεγάλῃ, γιὰτὶ ἔπικανε ὅλον τὸν
χώρο τῆς ψυχῆς του καὶ τὸν ἀπα-
σολοῦσε ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιτε-
τράωρο:

Νὰ γίνῃ ποδοσφαιριστής!

Κι' ὅταν δοῦλενε κι' ὅταν κοι-
μῶταν, δὲν εἶχε ἄλλη σκέψιν. Στὸν
ὕπνο του ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του
μέ τὴν ποδοσφαιρικὴ φανέλλα καὶ
τὸ πανταλονάκι, νά ὀργώνῃ τὸ γή-
πεδο μαζί μέ τοὺς συμπαίκτες
του.... Καί σ' ὅλα του τὰ όνειρα
πάντα ἡ ομάδα του ἔδωαινε νικὴ
τρία!

Μὰ κι' ὅταν ὁ Στάνλεϋ ἔβρισκε
τὴν εὐκαιρία στὴ φτωχικὴ γειτο-
νιά του νά παίξῃ μπάλλα μαζί μέ
τ' ἄλλα παιδιά, πάντα ἦταν ὁ κα-
λύτερος ἀνάμεσά τους καὶ τὸν
προτιμοῦσαν πρώτον - πρώτον ὅ-
ταν ἐπρόκειτο νά χωριστοῦν γιὰ
νὰ παίξουν «δίτερμα».

Ο ΣΤΑΝΛΕΥ· σταμά-
τησε ξαφνικά. Βρισκόταν ἔξω ἀπὸ
κάποιο μικρὸ συνοικιακὸ γήπεδο,
πού τὸ εἶχε γιὰ τις προπονήσεις
τῆς ἡ Χίλτον, ὁμάδα τρίτης κα-

τηγορίας.

Ήταν χωρίς ακόμα και οι παίκτες έκαναν την προπόνησή τους τρέχοντας πάνω κάτω μέσα στο γήπεδο, με τις οδηγίες του προπονητού των.

Μαγνήτης ήταν ή μπάλλα και μόλις την αντίκρουσε τόν τράβηξε κοντά της κι' ο Μάθιους, χωρίς να τὸ καταλάβει βρέθηκε μέσα στο γήπεδο, κοντά στον αγωνιστικό χώρο. Κανείς δεν φυλούσε την πόρτα. Κανείς δεν ενδιαφερόταν για τὸ ποιος μπαίνει μέσα.

Τὸ χλωμό ἀγόρι πέρασε ἀπαρατήρητο ἐντελῶς καὶ στάθηκε πλάι σὲ δυὸ ἄλλους νεαροὺς στὴν ἡλικία του, πού παρακολουθοῦσαν κι' αὐτοί.

Ἀξαφνα κάποιος πλησίασε τοὺς δυὸ νέους.

— Ἐντάξει!, φώναξε χαρούμενος. Ὁ μίστερ Μπὸντ δέχθηκε νὰ σὰς δοκιμάσει. Νὰ πάτε στὰ ἀποδυτήρια καὶ νὰ πῆτε πῶς σὰς ἐστειλε αὐτὸς νὰ σὰς δώσουν μιὰ στολή. Καὶ νὰ γῆτε γρήγορα γιατί ἡ ὥρα περνάει....

Οἱ δυὸ νεαροὶ ξεκίνησαν με γρήγορο βῆμα πρὸς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γηπέδου.

Ὁ Στάνλεϋ χωρὶς νὰ ξέρε γιὰ τὶ τὸ κάνει, τοὺς ἀκολουθεῖ σὰν σκιά.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ καὶ ἐπαναστατοῦσε μέσα στὸ στήθος του.

«Τὶ πάς νὰ κάνεις μαζί μ' αὐτοὺς, Μάθιους;», ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του μιὰ λεπτὴ φωνούλα πού δὲ μπορούσε νὰ τὴν ἀναγνωρίσει.

«Αὐτοὺς τοὺς ἔστειλε ὁ Μπὸντ... Αὐτὸς ὁ μίστερ Μπὸντ πού ἀσφαλῶς θὰ περνᾷ ὁ λόγος του ἐδῶ μέσα.... Ἐσένα δὲν σ' ἔστειλε κανείς! Θὰ σὲ διώξουν.... Ἡ θὰ πῆς ψέματα πῶς σ' ἔστειλε κι' ἐσένα αὐτὸς ὁ μίστερ Μπὸντ;....»

— Γιατὶ ὅχι; ψιθύρισε ἄθελα ἀπαντώντας στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Ἀφοῦ θὰ δοκιμάσουν καινού-

γίους γιατί νὰ μὴ δοκιμάσουν κι' ἐμένα;

«Μὰ ἂν τοὺς πῆς ψέματα πῶς σ' ἔστειλε ὁ Μπὸντ, θὰ σὲ ἀνακαλύψουν καὶ θὰ σὲ διώξουν με τὶς κλωτσιές μετὰ!....»

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιῶ τι καί!, μούγγρισε με ἀπελπισία. Θέλω νὰ γίνω ποδοσφαιριστής!... Δὲν κάνω νὰ γίνω τίποτ' ἄλλο!... Δὲν θὰ με διώξουν.... Θὰ δοῦν πῶς εἶμαι καλὸς καὶ θὰ μοῦ ποῦν νὰ ξαναπεράσω... Καὶ πού ξέρεις... Σὰν αὐλίσματὸ μπήκε ἀπὸ τὴν πόρτα πού μπήκαν τὰ δυὸ παιδιά καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα ἀπὸ πίσω τους.

Ὅταν ἄνοιξαν μιὰ δεύτερη πόρτα πού ἔγραφε ἀπ' ἐξῶ τὴ λέξι «ἀποδυτήρια», βρέθηκε κι' ἐκεῖνος μέσα στὸ δωμάτιο μαζί τοὺς καὶ στάθηκε πλάι τους.

Ήταν κατακόκκινος ἀπὸ τὴ συστολή γι' αὐτὸ πού ἔκανε καὶ πού καταλάβαινε πῶς δὲν ἦταν καθόλου σωστό....

— Τὶ ζητᾷς ἐσεῖς; φώναξε στοὺς δυὸ νέους, ἕνας ἄντρας με φόρμα.

— Μὰς ἔστειλε ὁ μίστερ Μπὸντ... Εἶπε νὰ μὰς δώσετε στὸ λές... Θέλει νὰ μὰς δοκιμάσει...

— Χμ..., ἔκανε ἐκεῖνος κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ δουλεῖά δὲν κάνει.... Ὅλο δοκιμάζει!... Καὶ οἱ φορεσιὲς ἔρχονται καινούργιες καὶ χωρὶς νὰ τὶς φορέση ἡ ομάδα παλίωνου!....

Ὁ Στάνλεϋ ἔγινε ακόμα πιὸ κόκκινος. Σκέφθηκε νὰ γυρίσει νὰ φύγει μὰ δὲν τὰ κατάφερε νὰ κουνήσει τὰ πόδια του.

Ὁ ἄντρας με τὴ φόρμα τοὺς κυττοῦσε ακόμα ἐξεταστικά.

— Πόντως ἐσεῖς μοῦ φαίνεστε πιὸ «σέϊ» ὁπὸ κάτι προηγουμένων!..., φώναξε στὸ τέλος γελαστά. Εἶστε γερὰ παιδιά καὶ ψηλοί!...

Τὸ βλέμμα του κατὰλξε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Μάθιους πού εἶχε πάρει φωτιά.

‘Ο τερματοφύλαξ αποκρούει σταθερά.

— Μόνο εσύ, τού είπε γκρινιάρικα, πού είσαι αδύνατος σαν τσίχλα! Δεν τρώς ποτέ σου, τὶ δαίμονα!

— Έγώ, κύριε, δέν... δέν... ψέλλισε ὁ Στάνλεϋ μὲ τρόπο.

— Καλά, ἐντάξει!, τὸν ἔκοψε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φόρμα. Μπορεῖ νὰ εἶσαι στέκα, ἀλλὰ τουλάχιστον δὲν εἶσαι καί... κηρινιάρης! Τὸ χρώμα τοῦ προσώπου σου εἶναι πιὸ ροδοκάκκινο κι’ ἀπὸ τὸ δικό μου! Πάρτε τὰ ρούχα... Καὶ προσέξτε μόλις τελειώσετε νὰ τὰ ξαναφέρετε πάλι ἐδῶ!

‘Ο Στάνλεϋ δρέθηκε νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ φανέλλα μὲ κόκκινες καὶ πράσινες ρίγες, ἕνα πανταλονάκι, μαύινες κάλτσες κι’ ἕνα ζευγάρι παλιά παπούτσιο τοῦ ποδοσφαίρου, πού ἀσφαλῶς θὰ περὶσσευαν ἀρκετὰ τὰ δάχτυλά του ἐκεῖ μέσα. Εἶδε τοὺς ἄλλους

δυὸ πού χαρούμενοι πήραν τὶς φορεσιές του καὶ κάθησαν πάνω σ’ ἕνα πάγκο, ὅπου ἄρχισαν ν’ ἀλλάζουν μὲ γρηγοράδα.

Τότε τὸν ἔπιασε πυρετός κι’ ἄρχισε μὲ πολὺ πιὸ μεγάλη διασύνη ν’ ἀλλάζῃ κι’ ὁ ἴδιος.

Δὲν τὸν ἐνδιέφερε νὰ βγῇ ἔξω γρήγορα γιὰ νὰ παίξῃ μπάλλα... Νὰ τὸν δοκιμάσουν... Ἐκανε σὺν τρελλὸς γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ μέσα... Ἀπ’ τ’ ἀποδυτήρια... Ἦταν βέβαιος πῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φόρμα θὰ τὸ θυμόταν ξαφνικά καὶ θὰ γυρνοῦσε νὰ τὸν ρωτήσῃ αὐστηρά:

— Έσύ δὲν μοῦπες! Σ’ ἔστειλε κι’ ἐμένα ὁ μίστερ Μπόντ, νὰ σοὺ δώσω ρούχα νὰ ντυθῇς...

Καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὶ θὰ γινόταν μετὰ... Θὰ τὸν ἄρχιζε στὰ σκαμπίλια, θὰ τοῦ ἐδγαζε τὰ ρούχα καὶ θὰ τὸν πετοῦσε ἔξω μὲ

τίς κλωτσιές....

Πρώτος απ' τους τρεις τους ώρμησε έξω και ξανανέβηκε τη σκάλα.

Είδε πώς όλοι οι παίκτες ήταν μαζεμένοι στο κέντρον του γηπέδου γύρω από τον προπονητή που τους μιλούσε. Κατάλαβε ότι εκεί έπρεπε να πάει κι' αυτός τώρα. Και καθώς βάδιζε στον κενό χώρο προς τη σέντρα και ένοιωθε πολλά ζευγάρια μάτια καρφωμένα επάνω του με περιέργεια, από την πλευρά που στέκονταν οι φίλαθλοι προσπαθούσε να συγκρατήσει τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του και την τρεμούλα των ποδιών του που απειλούσαν να πέσουν να τον κρατούν δρθιο...

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΜΠΟΝΤ

τόν παρατήρησε παραξενεμένος μόλις έφτασε κοντά κι' έπαιψε να μιλήσει στους άλλους.

— Ποιός είσ' εσύ; ρώτησε με έκπληξι.

— Στά.... Στάνλεϋ Μάθιους, κύριε...

— Χμ..., έκανε ο προπονητής χαμογελώντας. Στάνλεϋ Μάθιους, έ; Νά ένα όνομα που δέν λέει άπολύτως τίποτα!... Δέν θυμάμαι να τό ξανάκουσα ποτέ μου άλλη φορά! Καλά μου λένε πώς δοκιμάζω τόσους πολλούς, που θά χάσω τον λογαριασμό στο τέλος!... Κι' όμως... Κι' όμως έτσι μόνο μπορεί κανείς να φτιάξει τό ποδόσφαιρο στον τόπο του! "Αν με ρωτούσαν, θάλεγα πώς πρέπει όλοι οι "Αγγλοι να παίξουν μία μέρα μπάλλα για να τους δούν οι είδικοί! "Όλοι, από δεκατριών χρονών κι' άπάνω!... "Αν θγαίνουν δέκα πραγματικοί άσσοι του γηπέδου κάθε χρόνο για τη Μεγάλη Βρετανία, γάνονται όμως έκατό, γιατί δέν βρίσκειται κανείς να τους κυττάει πώς κλωτσάνε τη μπάλλα!

Πολύ εύχαριστημένος ο μίστερ

Μπόντ που δρήςκε εύκαιρία να πη άλλη μία φορά τη θεωρία του μπροστά σε όλους τους παίκτες του, χτύπησε στην πλάτη ένθαρρυντικά τον Στάνλεϋ.

— Τώρα θά γίνη δίτερμα. Νά δούμε τι ψάρια θά πιάσετε, έσύ και οι άλλοι δυο που έρχονται. Πάντως αυτούς τους θυμάμαι... "Άρα δέν τρελλάθηκα τελείως!... Τι θέσι "νομίζεις" πώς παίζεις έσύ, νεαρό μου;

— "Ό,τι νάναι, κύριε!

"Ο Μπόντ έσκασε στα γέλια.

— Αυτό δέν είναι μετριόφροσύνη!, φώναξε εύθυμα. Ούτε ο Λάουτον δέν θάλεγε τέτοια κουβέντα για τον έαυτό του!

— Θέλω να πώ, μίστερ Μπόντ, μουρμούρισε τό αγόρι, πώς δέν με νοιάζει πού θά με βάλτε... Πάντως μου άρέσει να παίζω έξω δεξιά...

— Ώρασι! Τώρα λοιπόν θά παίξεις άριστερό μπάκ, γιατί έξω δεξιά έχω τρεις! Πάντως δέν έχουν μεγάλη διαφορά οι δυο αυτές θέσεις, δέν νομίζεις;

"Ο Στάνλεϋ δέν είπε τίποτα.

"Ο Μπόντ κανόνισε τις συνθέσεις των δυο ομάδων και άλλαξαν δυο χρώματα φανέλλες για να ξεχωρίζουν.

Τό παιχνίδι άρχισε με διαιτητή τον ίδιο τον προπονητή.

"Όπως φαίνεται και για τύχη του Μάθιους, ή αντίπαλη ομάδα ήταν πολύ πιό γερά από τη 5-κή τους. Δέν άποκλείεται να ήταν τά πρώτα της Χίλτον που έπαιζαν αυτό τό δίτερμα με τους άναπληρωματικούς.

"Ο σέντεο φόρ και ο μέσα δεξιά που είχε να άντιμετωπίσει ο Στάνλεϋ ήταν δυο έξαιρετικοί παίκτες, γρήγοροι και εύελικτοι, με ίσχυοό σούτ και έξυπνη τρίπλα.

"Ο καύμένος ο Στάνλεϋ από την άρχή βρέθηκε έξω από τά νερά του.

Συνθισμένος κάθε φορά που έπαιζε στη γειτονιά να κρατάη

τὴ θέσι τοῦ ἔξω δεξιὰ καὶ νὰ παίρνῃ τὴ μπάλλα νὰ τρέχῃ μπροστὰ, πολλὲς φορές παρασυρόταν κι' ἔκανε καὶ τώρα τὸ ἴδιο ἔγκατολείποντας τὴ θέσι του. Ὑστερα πολλὲς φορές τοῦ προσπάθησε νὰ κλωτσήσῃ μὲ τὸ ἀριστερό — στὴ θέσι τοῦ βρισκόταν τοῦ ἔρχονταν πολλὲς τέτοιες στραβὲς μπαλλίεσ — ἡ μπάλλα τοῦ ξέφυγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Καὶ σὲ κάθε καινούργια του ἀποτυχία πᾶβαινε ὅλο καὶ μεγαλύτερο τράκ.

Ξαφνικὰ εἶδε τὸν ἀντίπαλο σέντερ — φὸρ νὰ κατεβαίνει μὲ τὴ μπάλλα πρὸς τὴν περιοχὴ του. Ἐκανε νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ τὸν ἀνακόψῃ. Μὰ τὸ μυαλό του θόλωσε μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Μιά τρομερὴ ζαλάδα τὸν ἀνάγκασε νὰ δῇ ὅλον τὸν κόσμο νὰ στριφογυρίσῃ ὀλόγυρά του. Ἐφερε τὰ χέρια μπροστὰ σὰν γιὰ νὰ στηριχθῇ, μ' ἓνα φοβερό κενὸ στὸ στομάχι....

Στὸ μεταξύ ὁ ἀντίπαλος κυνηγὸς εἶχε προσπεράσει καὶ σοῦταρε μὲ δύναμι.

Ἡ μπάλλα ξετίναξε τὰ δίχτυς τοῦ τέρματος πάνω στὴ δεξιὰ γωνία.

Ο ΓΚΟΛΚΗΠΕΡ πετάχτηκε ἀπάνω θυμωμένος, ἀπὸ κεῖ ποῦ εἶχε τιναχθῇ νὰ πιάσῃ τὴ μπάλλα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ καταφέρει.

— Κοιμάσαι, ἡλίθιε; ξεφώνισε νευριασμένος. Ὁ κάθε βλάκας σήμερα νομίζει πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ ποδοσφαιριστὴς καὶ νὰ παίξῃ σὲ ἐπαγγελματικὴ ὁμάδα, ἐπειδὴ ἡ δουλειὰ φαίνεται πιὸ εὐκόλῃ ἀπὸ τίς ἄλλες!...

Ὁ μίστερ Μπόντ εἶχε τρέξει κοντὰ προβλέποντας ἐπεισόδιο ὕστερα ἀπὸ τὰ προσβλητικὰ λόγια τοῦ τερματοφύλακα.

Ὁ Μάθιους ὅμως δὲν ἀπάντησε καθόλου. Καὶ νάθελε δὲν θὰ μπορούσε. Αἰσθανόταν πολὺ χάλια.

— Σιωπὴ, Χαίνης! φώναξε Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μιλάς ἔτσι σὲ κανέναν!

Ὁ Χαίνης ἦταν ὁ πρῶτος γκολ κήπερ τῆς Χίλτον καὶ μάλιστα τὸν κληρονομήσαν μεγαλύτερα σωματεῖα νὰ αὐτὸ ὁ Μπόντ δὲν ἤθελε νὰ εἶναι πολὺ αὐστηρὸς μαζί του.

Ἐκεῖνος τόδερε καὶ πεισιματωμένος ἐπέμεινε νὰ πικράνῃ ἀκόμα περισσότερο τὸν Μάθιους.

— Δὲν θὰ γίνῃς ποτέ σου ποδοσφαιριστὴς!, τοῦ φώναξε σαρκαστικὰ. Ἐγὼ ποῦ εἶσαι στέκα καὶ κινδυνεύεις νὰ σὲ διαλύσουν στὸ πρῶτο τζαρτζάρισμα, δὲν ἔχεις ἰδέα οὔτε πὼς κλωτσάνε! Δὲν πᾶς νὰ κάνῃς τίποτ' ἄλλο; Πιάσε νὰ γυμνάξῃς... σκύλους! Μὲ τίς κοκκάλες ποῦ ἔχει εἰς σὲ σέβονται πολὺ!

Ὁ Μάθιους ἔβαλε τὸ κεφάλι κάτω καὶ προχώρησε πρὸς τὰ ἀποδυτήρια.

Ἡ ζαλάδα τοῦ εἶχε περάσει κόπως ἀλλὰ αἰσθανόταν πὼς μὲ τὸ ζόρι τὸν κρατοῦσαν ὀρθοῖο τὰ πόδια του. Βιαζόταν νὰ πᾶν ν' ἀλλάξῃ καὶ νὰ πῶρῃ τὰ ρούχα του γιὰ νὰ φύγῃ...

Ὁ προπονητὴς τὸν παρατήρησε μὲ γουρλωμένα μάτια καθὼς ἔφευγε καὶ συγκράτησε τραβώντας τον ἀπ' τὸ χερί τὸν Χαίνης, ποῦ ἔδειξε διάθεσι νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸν νιοφερμένο γιὰ νὰ τοῦ πῇ κι' ἄλλα.

Εἶχε πικარიσηθῇ ποῦ δὲν θύμωνε καὶ ἤθελε νὰ τὸν κἀν ὀπωσιήστε νὰ ἀγριέψῃ.

— Δὲν εἶσαι ἄντρας!, γρύλλισε περιφρονητικὰ.

— Σιωπὴ, Χαίνης!

— Μὰ δὲν τὸν βλέπετε, μίστερ Μπόντ; Μπορεῖς νὰ τοῦ πῇς ὅτι θές, δὲν τοῦ καίγεται καρφί! Εἶναι γυναικούλα!

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ φώναξε μ' ὅλην τὴ δύναμι γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ Στάνλεϋ. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ ἀποδυτήρια

παραπατώντας κάθε τόσο επικίνδυνα....

— Σώπα, Χαίνης! Μην κάνης έπεισόδια! Δεν άξίζει τόν κόπο.. Έπειτα πρέπει να ξέρης πώς αν δεν δοκιμάσουμε αναγκαστικά και μερικούς σκάρτους, πώς θα βρούμε τους καλούς να τους ξεχωρίσουμε;

— Μα τι σκάρτος!, μούγγρισε πεισματάρικα ο τερματοφύλακας.

— Να σου πώ...., είπε με περήγγο ύφος ο προπονητής... Δεν έχεις δίκιο, Χαίνης, που είπες πώς δεν θα μάθη ποτέ του μπάλα!

— Μίστερ Μπόντ!... Είναι ένας ξυλάρης! Ένα ανδρείκελλο!

— Πιθανόν... Πάντως μου άρεσε μόνο την ώρα που έπαιρνε τη μπάλα, την κόλλαγε στο πόδαρι κι έτρεχε προς το αντίπαλο τέρμα! Να σου πώ κάτι; Οι δικοί μας έξτρεμ και οι δυο δεν μπορούν να το πετύχουν αυτό!...

— Έλάτε! Θα μου τόν βγάλετε ταλέντο τώρα δά!

— Δεν πά να γίνη ό,τι θέλει; φώναξε ξαφνικά ο προπονητής που βρήκε άσφαλώς ότι παρα-ασχολήθηκε μ' αυτή την ιστορία και μ' εκείνο το άγνωστο παιδί... Πάντως εγώ άποκρυστάλλωσα τη γνώμη για δαύτον, ότι ως έξτρεμ θα είχε πολύ καλύτερη άπόδοσι! Τι τούρθε να παίξη άριστερό μπάκ, σέ παρακαλώ;

— Βλάκας είναι!, άποκρίθηκε εύχαριστημένος ο Χαίνης.

— Πολύ πιθανό!

Ο ΣΤΑΝΛΕΪ· ΜΑΘΙΟΥΣ βγήκε από τ' άποδυτήρια φορώντας τα παλιόρουχα του και πήρε τόν δρόμο για την έξοδο.

Ο κόσμος είχε άρραιώσει πολύ. Το χλωμό άνδρι είχε μείνει άρκετη ώρα στ' άποδυτήρια, άισθανόμενος πώς δεν βάχε τη δύναμη για να σηκωθεί να φύγη...

Άλλά και τώρα ήταν ακόμα

στο κακό του ο χάλι.

Έκτός από την άπελπισία για τ' άσχημο άποτέλεσμα που είχε ή άπόπειρά του, ένοιωθε και τρομερά άρρωστος. Όλα έξακολουθούσαν ακόμα να γυρίζουν όλόγυρά του και βάδιζε σαν μεθυσμένος.

Ένας άντρας που τόν παρακολουθούσε με παράξενο ένδιαφέρον από τη στιγμή που βγήκε απ' τ' άποδυτήρια, τόν πήρε από πίσω παρατηρώντας τον με σουφρωμένα ρυτίδια.

Ο Στάνλεϋ βγήκε από τη σιδερόπορτα του γηπέδου και τράβηξε προς το σπίτι του, με το ίδιο πάντοτε μεθυσμένο δήμα.

Ο άγνωστος άνθρωπος τόν άκολουθούσε, χωρίς ο Μάθιους να έχη άντιληφθή τίποτα για το γεγονός.

Στο πρόσωπο του παράξενου εκείνου άτόμου, δεν καθρεφτιζόταν τίποτ' άλλο από μιá τρομερή έκπληξι και περιέργεια.

Ξαφνικά ή ζαλάδα κύκλωσε πά λι το μυαλό του άγοριού σαν ένα άφορισμένο κύμα φουρτούλιασμένης θάλασσας. Ένοιωσε ξανά φοβερό το κενό στο στομάχι του και άπλωσε τὰ χέρια μπροστά ζητώντας ένα στήριγμα.

Δεν υπήρχε όμως τίποτα και σωριάστηκε μ' ένα βόγγο στο πεζοδρόμιο.

Ο άγνωστος άφησε μιá κραυγή έκπληξης και ώρμησε προς το μέρος του.

Ήταν ένας δρόμος χωρίς κίνησι. Δυο τρείς διαβάτες που περπατούσαν στο άπέναντι πεζοδρόμιο, ούτε άντελήφθησαν τίποτα.

Ο άγνωστος έσκυψε πάνω από τόν Μάθιους και τόν σήκωσε στην άγκαλιά του. Είδε πώς το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο και τὰ μάτια του κλειστά. Ήταν τόσο δύνατος που έτσι όπως ήταν τώρα μ' αυτό το κάτασπρο χρώμα, έμοιαζε για πεθαμένος. Ο άνθρωπος που τόν κρατούσε στὰ χέρια

του τρόμαξε.

— Έπιασε τόν σφυγμό του και όταν βεβαιώθηκε πως χτυπούσε ακόμα έναν άνασπενταγμό άνακουφίσσεως του έξφυγε.

— Καλά έλεγα έγώ πού δέν ήταν έντάξει αυτό τó παιδί!, μουρμούρισε μέσ' άπ' τά δόντια του. Καί πάλι καλά τó τόσο πού κατόφερε κι' έπαιξε σ' αυτό τó χάλι! Θά πρέπει νά έχη τρομερό έρωτα γιά τή μπάλλα γιά νά τó καταφέρη!...

Σήκωσε τó κεφάλι του ξαφνικά γιατί άκουσε τόν θόρυβο ενός μοτέρ κοντά του. Ήταν ένα ταξί πού περνούσε.

Τού έκανε νόημα νά σταματήσει και τó άμάξι ήρθε και στάθηκε πλάι στο πεζοδρόμιο...

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ó σωφέρ πού πετάχτηκε άπό τή θέσι του.

— Βοήθησέ με νά τόν βάλουμε μέσα... Δέν ξέρω τί έχει... Μιά λιποθυμία...

Χωρίς νά πούν άλλα τόν έπιασαν ó ένας άπό τά χέρια κι' ó άλλος άπό τά πόδια και τόν ξάπλωσαν στο πίσω κάθισμα τού ταξί.

Ό άντρας πού είχθε δείξει αυτό τó ένδιαφέρον γιά τόν Στάνλεϋ κάθισσε μαζί του. Ό σωφέρ πήγε στη θέση του κι' έβαλε μπρός.

— Θά τόν πάμε στο σταθμό Πρώτων Βοθειών; ρώτησε.

— Όχι! Θά τόν πάμε στο ξενοδοχείο μου!...

Ό οδηγός άνασκήκωσε τούς ώμους του άδίσφορα και ξεκίνησε πρós τó ξενοδοχείο πού τού άνόμασε ó πελάτης του.

Έκείνος σκυμμένος πάνω άπό τόν Στάνλεϋ τού έδινε τις πρώτες βοήθειες γιά νά τόν καταφέρη νά συνέλθη.

Πραγματικά πριν φτάσουν στο τέρμα είχε άνοιξει τά μάτια του και παρατήρησε μέ μεγάλη έκπληξι τόν άνθρωπο πού έστεκε άπό πάνω του.

— Πού βρίσκομαι; μουρμούρι-

σε μισοσβυσμένα... Ποιός είσθ' έσείς;

— Είσαι έλαφρά αδιάθετος, άπάντησε ó άγνωστος μέ γλυκειά φωνή. Δέν έχεις όμως τίποτα σπουδαίο. Μόλις συνέλθης θά είσαι έντάξει... Λίγη άνάπαυσις σου χρειάζεται άπό μόνο.

— Είσθε γιατρός; ρώτησε μέ άφέλεια ó Μάθιους.

— Όχι... Έτυχε νά σε δώ νά πέφτης στο δρόμο...

Ό Στάνλεϋ ταραχτηκε και τó αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του.

— Ό, ψιθύρισε. Σάς έδωσα μεγάλη άνησυχία και σας έβαλα σέ μπέλα... Νά μέ συγχωρήτε... Σταματήστε τó άμάξι. Τώρα είμαι καλά... Μιά ζάλη ήταν πού έφυγε πιά... Μπορώ νά περπατήσω.

Άλήθεια όσο πήγαινε και ζωήρενε περισσότερο άπό τήν ταραχή του.

Ό άντρας τόν παρατήρησε μέ άνησυχία.

Στό βλέμμα του έλαμψε κάποια ύποψια.

— Είσαι βέβαιος πως δέν πάσχεις άπό καμμιάν άρρώστεια; ρώτησε.

— Ό, όχι, κύριε! Δέν έχω ποτέ άρρωστήσει! Δέν έχω τίποτα...

— Μου λές τήν αλήθεια;

— Μά ναι... Γιατί νά σας γελάσω;...

Τότε τί ήταν αυτή ή ζαλάδα πού σ' έφτασε μέχρι νά χάσης τις αισθήσεις σου; Μήπως σ' έπείραξε ó τρόπος πού σου φέρθηκαν στο γήπεδο;

Τώρα ó Στάνλεϋ άνοιξε τά μάτια του διάπλατα και παρατήρησε μέ τρομερή έκπληξι τόν άγνωστο συνομιλητή του.

— Πού... Πώς ξέρετε; μουρμούρισε. Δέν μέ δρίκατε λοιπόν στον δρόμο;

— Στόν δρόμο σέ βοήκα, αλλά ήμουν προηγουμένως μέσα στο γήπεδο της Χίλτον.

— Είσθε... Είσθε στο συμβού-

λιο της ομάδας:

— Όχι... Όταν συνέλθεις εντελώς θα σου πω τι γύρευα εκεί μέσα....

— Μά συνήλθα! Δεν έχω τίποτα πιά... Σάς παρακαλώ να μ' αφήσετε να φύγω... Δεν θέλω να σάς δώσω περισσότερο βάρος.... Ντρέπομαι τόσο που μου συνέβη αυτό το ατύχημα...

Ο άγνωστος δεν πρόλαβε να απαντήσει.

Το ταξί σταμάτησε έξω από το ξενοδοχείο του.

— Τέρμα! δήλωσε ο σωφέρ φωναχτά.

Ο άντρας κατέβηκε και πλήρωσε. Έκανε νόημα στον Στάνλεϋ να κατέβει κι' αυτός.

Το αγόρι υπάκουσε παραχαλισμένο και μη μπορώντας ακόμα να πιστέψει πως όλ' αυτά δεν τ' έβλεπε σ' έναν παράξενο εφιάλτη, αλλά συνδύαζαν στην πραγματικότητα.

Το ξενοδοχείο στο οποίο είχαν σταθεί ήταν έξω από το κέντρο του Λονδίνου, αλλά έδειχνε αρκετή πολυτέλεια.

— Έλα απάνω!, είπε ο άντρας με παρὰ ξένα έπιτακτική φωνή...

Ο Μάθιους δίστασε. Καταλαβαίνει από ένστικτο πως ο άνθρωπος εκείνος ήθελε να τον προειπιοιηθή αλλά δεν ήθελε να του δώσει βάρος.

— Είμαι πολύ καλά όπως βλέπετε, είπε δειλά. Κρίνετε απαραίτητο πως πρέπει ναόθω μαζί σας; Δεν θα σάς ανησυχήσω;

— Μικρέ μου, απάντησε ο άντρας με άποφασιστικό τόνο στη φωνή του, σέ θέλω να μιλήσωμε για δουλειά! Ίσως κλείσουμε μια καλή συμφωνία μαζί....

— Δουλειά;

Ο άγνωστος τον τράβηξε από το «ανίκη βλέποντάς τον πως είχε άπομεινεί σαν άπολιθωμένος και ό Στάνλεϋ αψή τη φορά δεν

έφερε καμμία αντίσταση και τον άκολουθού, τε.

ΑΕΝ ΠΗΓΑΝ πάνω στο δωμάτιο του παράξενου εκείνου ανθρώπου, αλλά ό άγνωστος τον ώδηγήσε κατ' εύθειαν στο έστιατόριο.

— Δεν έχω φάει ακόμα για δράδυ, του είπε αδιάφορα. Μπορούμε να κουβεντιάσουμε όσο θα τρώω;

— Πώς... Βέβαια..., μουρμούρισε το αγόρι.

— Πολύ καλά. Έκτός... Μήπως κι' εσύ δεν έχεις φάει ακόμα; Άλλά βέβαια δεν θάχης φάει!, πρόσθεσε χωρίς να τον αφήσει να μιλήσει. Άφού όλο το άπόγευμα έπαίζεις μπάλλα... Θα φάμε λοιπόν παρόα. Θα μου έπιτρέψης φαντάζομαι να σου κάνω το τραπέζι.

— Μά... ψέλλισε ό Μάθιους κοκκινίζοντας. Δεν είναι σωστό νά... Μπορώ να άκούσω αυτά που θέλετε να μου πείτε όσο θα τρώτε μόνος σας....

— Δεν μπορείς ν' άρνηθής ούτε μπορώ να τρώω μωροστά σου ξέροντας πως είσαι νηστικός. Τέλειωσε αυτό το ζήτημα!, είπε ό άγνωστος ξερά. Κάθισε!

Είχαν φτάσει σ' ένα τραπέζι στρωμένο με λευκό τραπεζομάντηλο και μ' ένα ώραίο άνθοδοχείο γεμάτο λουλούδια.

Ένα γκαρσόνι έτρεξε άμέσως κοντά τους και παρατήρησε με φανερά περιέργεια τὰ παλιόρουχα του Μάθιους και τὰ άθλια, γεμάτα λάσπες παπούτσια του... Το πρόσωπό του έδειξε δυσφορία, αλλά ό άντρας που συνώδεε το αγόρι του έριξε μια αύστηρή ματιά κι' εκείνος μαζεύτηκε.

Έδωσε τις παραγγελίες μόνος του και παρήγγειλε δυό μερίδες κοάας κι' ένα σωρό άλλα πράγματα για ένα πλούσιο γεύμα,

‘Ακούει τις φωνές των παιδιών που παίζουν...

“Όταν τὸ γκαρσόνι ἔφυγε γύρισε στὸν Στάνλεϋ.

— Λοιπὸν, ἔκανε σχεδὸν εὐθυμα. “Ἀς ἀρχίσουμε ἀπ’ τ’ ὄνομά σου....

— Μὲ λένε Στάνλεϋ Μάθιους, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί.

— Στάνλεϋ Μάθιους, ἔ; Πολὺ ὠραία... “Υπάρχει ἤδη ἓνας μεγάλος στὴν ἱστορία πού εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀποκλείει νὰ γίνη τὸ ἴδιο καὶ μ’ ἓναν δευτέρου...

Καὶ γέλασε μόνος του μὲ τὸ ἀστεῖο του.

— Ἐννοεῖται τὸν ἐξερευνητή, κύριε; ρώτησε τὸ παιδί.

“Ὁ ἄγνωστος τὸν κύτταξε μὲ ἐκπληξι.

— Εἶσαι καὶ διαβασμένος!, ἔκανε. Τὰ συγχαρητήριά μου. Αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο! Λοιπὸν, Στάνλεϋ πρέπει νὰ μάθης καὶ τὸ δικό μου ὄνομα. Μὲ λένε “Ἀλλαν Μάστερ-

τον. Εἶμαι προπονητὴς τῆς Χάλιφας...

“Ὁ Μάθιους γούρλωσε τὰ μάτια.

— Προπονητὴς... Προπονητὴς ποδοσφαίρου, κύριε; ρώτησε μὲ θαυμασμό.

— ‘Ακριδῶς.... “Ἐχω κάνει καὶ σὲ μεγαλύτερες ὁμάδες ἀλλ’ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. “Ἡ περίπτωση τῆς Χάλιφας εἶναι εἰδικὴ καὶ γι’ αὐτὸ μὲ προσέλαβαν μόλις τὴν πρό - περασμένη βδομάδα...

“Ὁ νεαρὸς σύντροφός του τὸν ἄκουγε μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ θαυμασμό. “Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος τοῦ μίλησε γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του, εἶχε ἀνέβει πάρα πολὺ στὴν ἐκτίμησι τοῦ ἀγοριοῦ.

— Λοιπὸν, συνέχισε αὐτός, ἡ Χάλιφα εἶναι ὁμάδα τῆς τρίτης κατηγορίας, ἀλλὰ ἀτύχησε στὸ φετινὸ πρωτάθλημα καὶ πήρε τὴν

κότω δόλτα... Πήγαινε γραμμή για ύποβιδα στην Δ', κατηγορία και γι' αυτό με φώναξαν μήπως μπορέσω να τους συγκρατήσω από τον κατήφορο. Την περασμένη Κυριακή καταφέραμε και φέραμε μια Ισοπαλία στην έδρα μας με μια από τις πρώτες ομάδες. Σήμερα το πρωί πετύχαμε το ίδιο αποτέλεσμα εδώ μέσα στο Λοιθίνο με μια ομάδα όμως όχι πολύ γερή... Καταλαβαίνεις τ' είν' όλ' αυτά που σου λέω;

— Πολύ καλά, κύριε...

— Μπράβο! Λοιπόν, μάς απομένουν δυο παιχνίδια ακόμα για να τελειώση το πρωτάθλημα και κυνηγάμε να πιάσουμε μια από τις δυο ομάδες που δρίσκονται από πάνω μας. 'Η μια μάς περνάει έναν βαθμό και η άλλη δυό. Με τις Ισοπαλίες που φέραμε την περασμένη Κυριακή και σήμερα ανεβήκαμε πάνω από την 'Εσσεξ που μάς περνούσε ένα βαθμό κι' έτσι είμαστε τώρα πρό - τελευταίοι...

— Σας εύχομαι να πετύχετε αυτό που θέλετε, κύριε!, φώναξε αυθόρμητα ο Μάθιους.

— Ο Μάστερτον γέλασε.

— Εύχασιστώ, είπε. Μας μένουν όμως δυο παιχνίδια πολύ δύσκολα και δεν φαίνεται πιθανό πως στο φινάλε θα καταφέρουμε αυτό που σου λέω. 'Η μια ομάδα που αντιμετωπίζουμε είναι πέμπτη στη βαθμολογία, αλλά θα την παίξουμε στο γήπεδό μας κι' έχουμε μερικές πιθανότητες να κερδίσουμε, δύο ή τουλάχιστον ένα βαθμό... Στην περίπτωση που θα κερδίσουμε δύο, τα πράγματα θα είναι πολύ καλά... με λίγη τύχη... Θέ πρέπει όμως η όμέσως προηγούμενη από μας στη βαθμολογία να μην πήρε κανένα βαθμό στα τελευταία παιχνίδια της, πράγμα λίγο δύσκολο γιατί παίζει με κατώτερους αντιπάλους άπε τους δικούς μας και τους παίξει και τους δυο στην έδρα της.

— 'Η άλλη ομάδα, ποιά θα είναι, κύριε;

— Μπράβο! Έκανε ο Μάστερτον. Αυτή η άλλη είναι ο σκόπελος που θα βουλιάσουμε χτυπώντας απάνω του!...

— Μην το λέτε... Μπορεί...

— Οι συνομιλητές του τόν έκανε με μια κίνηση του χεριού.

— Δεν γίνεται τίποτα, είπε.

— 'Η άλλη ομάδα είναι η Χίλτον, αυτή που φόρεσε τη φανέλλα της σήμερα τ' απόγευμα... Θα πρέπει δε να την παίξουμε εδώ στο Λονδίνο!

— 'Η Χίλτον είναι νομίζω γερή ομάδα, είπε ο Μάθιους ανήσυχος.

— Διεδικεί το πρωτάθλημα με δυο κουδέντες!, απάντησε ο Μάστερτον. 'Ισοβαθεί με την Νόργουντ στην πρώτη θέση, αλλά ενώ εκείνη έχει να παίξει κατά σειράν με την τρίτη και την τετάρτη της βαθμολογίας, η Χίλτον έχει να παίξει με την 'Εσσεξ που είναι τελευταία και μ' έμας!

— Σκούρα τα πράγματα!, συμπέρασε ο Στάνλεϋ χωρίς να το θέλη και ύστερα ντράπηκε γι' αυτό που είπε και κύτταξε τόν συνομιλητή του ένοχα.

— Έκενος γέλασε πάλι και είπε ένθαρρυντικά:

— Ακριβώς όπως το λές είναι, νταρέ μου Μάθιους! Πολύ σκούρα τα πράγματα! Γι' αυτό πέρασα άπ' το γήπεδο της Χίλτον το απόγευμα. 'Ηθελα να ρίξω μια ματιά. Να δώ το παιχνίδι που κάνουν οι διάφοροι παίκτες της, για να δώσω ώρισμένες συμβουλές και οδηγίες στους δικούς μου που θα τους αντιμετωπίσουν... 'Αλλά είδα πως έχει πολλούς γερούς κυνηγούς και καλή άμυνα... Για την ώρα το κρίνω ακατόρωτο να μωρέσουμε να τους άποσπάσουμε ένα βαθμό, πολύ περισσότερο που θα θέλουν αυτό το παιχνίδι όπως δήποτε για τόν τίτλο...

Το γκαρσόνι έφτασε κούβαλώς

τας τούς δίσκους του. Σέρβισε όσο μπορούσε γρηγορότερα, αποφεύγοντας να κυττάξει τόν Μάθιους και ύστερα έφυγε.

— Τρώγε, είπε ο Μάστερτον στο αγόρι και τὰ λέμε τρώγοντας.

Ο Στάνλεϋ πήρε τὸ πηρούνι καί προσπάθησε νὰ τρώη σιγά-σιγά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κι' ὁ ἴδιος ἄρχισε νὰ καταβροχθίζει τὰ φαγητὰ μὲ μιὰ τρομερὴ λαίμαργία πού ἄφησε τὸν συνομιλητὴ του ἄναυδο.

Ὁ Μάστερτον κατάντησε νὰ μὴν τρώῃ αὐτὸς καθόλου, ἀλλὰ παρακολουθοῦσε μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ θαυμασμό τὸ παιδί· πού καθόταν ἀντικρὺ του.

— Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται, φιλαράκο μου, μουρμούρισε σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα ἀπ' τὰ δόντια του, πὼς χωρὶς νὰ εἶμαι γιαντρός, τὴν κατόλαβα τὴν ἀρρώστεια σου!

Ρώτησε μεγαλόφωνα:

— Ἐχεις καμμιά δουλειά, Μάθιους;

Ὁ νεαρὸς σταμάτησε ἀπότομα τὸ φαγητό του καὶ γούρλωσε τὰ μύτια. Μόλις ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ θυμώταν πὼς εἶχε κάποιον ξένο ἀπέναντί του, πού μάλιστα τοῦ εἶχε πληρώσει καὶ τὸ λουκούλλειο δείπνο πού ἔτρωγε. Εἶχε ξεχαστῇ στὴν εὐτυχία του καὶ εἶχε λησμονήσει τὰ πάντα. Μὲ τὴν πρώτη ματιά πού τοῦ ἔριξε τοῦ Μάστερτον κατὰλαβε πὼς ἔχει γίνεῖ ρεζίλι κι' ἔγινε πάλι κατακόκκινος.

— Μάλιστα, κύριε. Δουλεύω σ' ἓναν ὕδραυλικοῦ...

— Χμ... Καὶ πόσα παίρνεις;

— Τρία σελλίνια τὴ μέρα...

— Διάβολε!, φώναξε ὁ ἄντρας. Σοῦ φτάνουν καὶ σοῦ παραφτάνουν γιὰ νὰ τρῶς, μοῦ φαίνεται, Μάθιους! Ἐσὺ ὅμως ἔχεις νὰ φᾶς τουλάχιστον τέσσερις μέρες, μὰ τὴν πίστι μου! Τὶ τὰ κάνεις τὰ λεφτὰ σου, παιδί μου;

Ὁ Στάνλεϋ χαμήλωσε τὰ μάτια. Δὲν ἀποκρίθηκε.

Ὁ Μάστερτον εἶπε αὐστηρά:

— Ἔλα πές μου χωρὶς ντροπές. Ἔπρεσα ἔξω πού λέω ὅτι ἔχεις νὰ φᾶς τόσες μέρες;

— Νο...νομίζω πὼς τὸ δρῆκατε ἀκριβῶς, κύριε!, ψέλλισε ὁ νεαρὸς κατακόκκινος.

— Διάβολε! Καὶ τώρα πές μου γρήγορα: Σὲ μιὰ βδομάδα ἔπρεπε νὰ ἔχης μαζέψει κοντὰ μιὰ λίρα, ἔξω ἡ Κυριακή. Τὰ λεφτὰ αὐτὰ τὶ τὰ ἔκανες;

— Σήμερα..., ψέλλισε τὸ αγόρι καὶ σῶπασε ντροπισμασμένο.

Ὁ Μάστερτον εἶπε μὲ πιὸ γλυκειὰ φωνή:

— Σήμερα, τί; Ἔλα, μίλησε, Στάνλεϋ! Πρέπει νὰ τὸ πῆς σ' ἐμένα. Μὴ ντρέπεσαι!

— Σήμερα ἐπαίξε ἡ Ἀγγλία μὲ τὴ Γαλλία, κύριε!, ἀπάντησε ἡρωϊκὰ τὸ παιδί.

— Τὶ ἔκανε, λέει!!

Ὁ ἄντρας πετάχτηκε ὀρθίος ἀπ' τὸ κάθισμά του μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ κόντεψε νὰ πνιγῇ μὲ τὴ μπουκιά πού εἶχε μὲς στὸ στόμα του.

— Μάθιους!, ἀνέκραξε πάλι.

Ἐμεινες τέσσερις μέρες νηστικὸς ἡλίθιε, γιὰ νὰ μαζέψης τὰ λεφτὰ νὰ πᾶς στὸ γήπεδο;

Τὸ αγόρι χλώμιασε καὶ κατέβωσε πάλι τὰ μάτια.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή. Ἦθελαν νὰ τὸ δῶ αὐτὸ τὸ παιχνίδι... Καί... καὶ εἶμαι τακτικὰ ἔτσι ἡλίθιος!... Πηγαίνω κάθε Σάββατο στὰ παιχνίδια τοῦ πρωταθλήματος... Τουλάχιστον ὅσο μπορῶ... Τὸ εἰσιτήριο, ὅμως, εἶναι πολὺ ἀκριβό... γιὰ ἐμένα...

Ὁ Μάστερτον μετάνοισε μονομιάς γιὰ τὸν τρόπο του.

Ὅταν ξαναμίλησε ἡ φωνὴ του ἦταν παρόξενα σπασμένη σὰν νὰ βρισκόταν κάποιος κόμπος στὸ λαιμό του:

— Συγχώρεσέ με, Μάθιους!, εἶπε γλυκὰ. Ἐγὼ εἶμαι ἡλίθιος, παιδί μου! Μὰ μοῦ ἔκανε τρομε-

ρι; έκπληξι και μίλησα χωρίς να σκεφθώ... Σου άρέσει πολύ τὸ ποδόσφαιρο, ε;

— Πάρα πολύ...

— Καί σήμερα δὲν μπορούσες νὰ πάρης τὰ πόδια σου καὶ ὅλη αὐτή ἡ ζαλάδα ἦταν ἀπὸ τὴν πείνα. πού ἔτρξες καὶ κουράστηκες...

— Ἰσως, κύριε...

— "Οχι ἴσως... Σίγουρα! Θαυμάζω τὸ θράσος σου νὰ θές νὰ παίξης μπάλλα σὲ τέτοιο χάλι!... Κι' ὅμως... Κάτι μ' ἄρεσε πάρα πολὺ σ' ἐσένα, Στάνλεϋ! 'Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τρέχεις μαζί μὲ τὴ μπάλλα, εἶναι μοναδικός! Λες κι' εἶναι κολλημένη πάνω στὸ παπούτσι σου, πού νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Μάθιους!

— 'Ορίστε, κύριε Μάστερτον...

— Θες νὰ γίνης ποδοσφαιριστής; Θες νὰ σὲ γράψω στὴ Χάλιφαξ;

Ἡ κόσμος σκοτείνιασε πύλι ἄξαφνα γύρω ἀπὸ τὸ ἀδύνατο καὶ χλωμὸ ἀγόρι. Τὸ πηροῦνι τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλά του πού παράλυσαν καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Ἐσκυψε συγχισμένος νὰ τὸ σηκώσῃ.

— Ἄν θέλω!, εἶπε μόνο.

— Πολὺ ὠραία!, φώναξε εὐχαριστημένος ὁ προπονητής. Τὸ συμβολαῖό μας ἔκλεισε! Ἀποτελεῖται τώρα τὸ φαί σου!

Πολὺ δύσκολα ὅμως μπορούσε νὰ φάῃ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ὁ Στάνλεϋ. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν καὶ ἀπὸ τὴ χαρά του ὁ δρεζί του εἶχε κοπῇ....

Ἡ Μάστερτον τοῦ χαμογέλασε.

— Πρέπει νὰ μάθης αὐτὸ πού λένε γιὰ μένα!, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Λοιπόν, λένε, πὼς εἶμαι μοναδικός στὸ νὰ βλέπω μιὰ φορά μόνο ἕναν παίκτη καὶ νὰ μπορῶ νὰ πῶ ἂν ἔχη τὰ προσόντα νὰ γίνῃ καλὸς ποδοσφαιριστής! Ἐσύ μοῦ ἔκανες πολὺ μεγάλη ἐντύπωση, Μάθιους!... Μὴν τὸ ξεχά-

σης! Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ἀκολουθεῖ σα... Στὴν ἀρχὴ εἶχα φοβηθῇ μήπως ἔκανες κακὴ ζωὴ καὶ εἶχες τέτοιο χάλι... Μὰ τώρα πᾶνε ὅλα αὐτά... Τέλειωσαν... Μόνο πού... Θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι, Μάθιους.

— "Ο,τι θέλετε, κύριε Μάστερτον!, φώναξε τὸ ἀγόρι.

— Νά... Μοῦ φάνηκες ὅταν ξεκάφωτος σ' ἐκείνῃ τῇ θέσι... Γιατὶ θες νὰ παίξης ἀριστερὸ μπάκ; Οὔτε τὸ ἀριστερὸ σου εἶδα νὰ δουλεύῃς περὶφημα καὶ τὸ στυλ σου ὅμως εἶναι γιὰ μπροστά...

— Παίζω ἔξω δεξιὰ τις πὶο πολλὰς φορές, ἀπάντησε. Μὰ ὁ προπονητὴς τῆς Χίλτον εἶχε πολλοὺς σ' αὐτὴ τῇ θέσι καὶ γι' αὐτὸ μοῦ εἶπε νὰ παίξω μπάκ...

Στὰ μάτια τοῦ Μάστερτον τρεμόπαιξε μιὰ θοισμδευτικὴ φλόγα.

— Ἡ Μπὸντ ἔκανε τὴ μεγαλύτερη γκάκα τῆς ζωῆς του μοῦ φαίνεται!, μουρμούρισε.

— Πὼς εἶπατε, κύριε;

— Ρωτᾶν ἂν ἀπόφαγες! εἶπε ὁ Μάστερτον εὐθυμα. Πρέπει νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Χάλιφαξ ἀπόψε κιόλας. Καὶ πρέπει προηγουμένως νὰ περάσουμε νὰ εἰδοποιήσης καὶ τὸ ἀφεντικό σου, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Θὰ τὸ ἤθελα... Σὰς εὐχαριστῶ, μίστερ Μάστερτον.

— Μάθιους, εἶπε ἐκεῖνος περὶεργα. Θὰ σοῦ δοθῶν δελτίο αὐριο κιόλας... Ξέρεις κάτι; Λογαριάζω τὴν παραπάνω Κυριακὴ νὰ εἶσαι ἑτοιμὸς νὰ παίξης ἐναντίον τῆς Χίλτον!..Τὶ λές;

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία του ὁ Στάνλεϋ μουρμούρισε μὲ τρομερὴν ταραχή:

— Δέν... δὲν εἶναι, ἴσως, λίγο νωρίς, κύριε;

Ἡ Μάστερτον γέλασε κι' ἔτριψε τὰ χέρια του.

— Ἀργὰ νὰ μὴν εἶναι!, φώναξε θοισμδευτικά. Γιὰ νωρίς... Ἄς ἐλπίσουμε νὰ εἶναι νωρίς, φιλαράκο μου... Νωρίς γιὰ τὴν Χάλιφαξ!.... Ἐἴ! Γκαρσόν! Ἐλα δῶ!

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ της Χίλτον ήταν κατάμεστο από κόσμο την παραπάνω Κυριακή. Πολλές χιλιάδες Λονδρέζοι είχαν μαζευτεί για να παρακολουθήσουν το παιχνίδι της ομάδας που έκατο τα εκατό — σύμφωνα με όλα τα προγνωστικά — θα κέρδιζε τον τίτλο της πρωταθλήτριας και θα ανέβαινε στη 6^η κατηγορία.

Η Νόργουοντ είχε φέρει μία ισοπαλία την περασμένη Κυριακή που της είχε στερήσει έναν πολύτιμο πόντο και την ισοβαθμία στη βαθμολογία.

Όσο για τη Χάλιφαξ είχε φέρει μία τρίτη κατά σειράν ισοπαλία την περασμένη Κυριακή, αλλά εξακολουθούσε να παραμένει στην προτελευταία θέση, γιατί η ισοπαλία είχε φέρει και η άμεσως προηγούμενη της ομάδα. Η παραπάνω όμως είχε χάσει και έτσι την περνούσαν τώρα δυο ομάδες, μόνο με ένα βαθμό.

Η Χάλιφαξ, σαν φιλοξενοούμενη, βγήκε πρώτη στο γήπεδο. Ο κόσμος τη χειροκρότησε με ένθουσιασμό, επειδή... θάγανε και θα χάριζε έτσι το πρωτάθλημα στην ομάδα που συμπαθούσαν!

Ο μίστερ Μπόντ, προπονητής της Χίλτον, βρισκόταν στον αγωνιστικό χώρο μαζί με τον Άλλαν Μάστερτον.

Παρατήρησε παραξενεμένος εκεί ψηλό, αδύνατο παίκτη με μακριά πόδια, που βγήκε από τα αποδυτήρια με τη μπάλα και έτρεχε μες στο γήπεδο, έχοντάς την, λές, κολλημένη απάνω στο παπούτσι του.

— Έγώ κάπου έχω ξαναδῆ ξανά που έτρεχε έτσι με τη μπάλα!.. φώναξε ο Μπόντ. Και δεν είναι μάλιστα πολύς καιρός... Μάστερτον! Ποιος είναι αυτός ο παίκτης σου; Δεν τον θυμάμαι...

— Παίζει για πρώτη φορά σήμερα, του απάντησε εκείνος με ένα παράξενο χαμόγελο...

Ο Μπόντ ξέχασε να ενδιαφερθεί περισσότερο, γιατί την ίδια στιγμή ο κόσμος χάλασε από τις ζητωκραυγές, καθώς έβγαине στο γήπεδο η Χίλτον.

Όλοι οι παίκτες της τελευταίας κρατούσαν λουλούδια στα χέρια τους, που έτρεξαν και τα σκόρπισαν στις εξέδρες, μέσα σε μία πραγματική αποθέωση. Ύστερα, μαζεύτηκαν γύρω από τον προπονητή τους.

— Εσύ, Ουίλλιαμς, είπε ο Μπόντ στο άριστερό μπράκ της ομάδας, θα έχεις σχετικά εύκολη δουλειά φανταζομαι σήμερα... Είναι ένας φρέσκος στη θέση του ξένου δεξιού... Φαίνεται πως ο Ρίτσαρντς που έπαιζε σ' αυτή τη θέση βάνει τραυματισμένος.... Γι' αυτό φρόντισε να βοηθάς λίγο τον Γκράχαμ που θα έχει να κάνει με τον Λάρκς τον σέντερ φόρ... Επίσης νάχης τον νού σου και στο δεξί ντεμί, τον Πέτερσον. Είναι οι δυο μοναδικοί επικίνδυνοι παίκτες της Χάλιφαξ...

— Μείνετε ήσυχος, μίστερ Μπόντ.... Θα τους ξετινάξουμε σήμερα! Πρέπει να πάρουμε το πρωτάθλημα πανηγυρικά!

Ο Μπόντ έτριψε τα χέρια του ικανοποιημένος και παρατήρησε περήφανος την ομάδα του που έπαιρνε θέσεις γύρω στη σέντρα για την έναρξη.

Ζύγισε ο Μάστερτον.
— Τυχρός θάνατ' ο Λόγκ να γλυτώσει με δυο - τρία γκολ σήμερα!, είπε.

— Πραγματικά!, παραδέχτηκε ο Μάστερτον με ειρωνία. Κι' ο δικός σας τερματοφύλακας ο Χάινς, θάνατ' τυχρώτερος να γλυτώσει με πέντ' - έξη!

Ο Μπόντ ξεράθηκε στα γέλια και χτύπησε στην πλάτη τον συνάδελφό του.

— Μ' αρέσεις όταν έχεις κέφι, φιλαράκο μου!, φώναξε. Και να σου πω την αλήθεια, καλά κάνει! Αν θέλανε να μην αφήσουν

τῇ Χάλιφαξ νὰ πάρῃ τὴν κάτω βόλτα, ἔπρεπε νὰ σὲ φωνάξουν νωρίτερα κι' ὄχι τὴν τελευταία στιγμή... Ἐσὺ τὸ καθήκον σου τὸ ἔκανες!... Τὸ πιστεύω, Ἀλλαν, πὼς χωρὶς ἔσένα, ποτέ δὲν ἔαφερναν ἐκεῖνες τὶς τρεῖς ἰσοπαλίες!

— Σ' εὐχαριστῶ, Μπόντ!

Ὁ διαιτητὴς σφύριξε τὴν ἑναρθεῖ καὶ οἱ θεατὲς χωρὶς καθόλου χασομέρι ἄρχισαν νὰ ἐξφωνάζουν ρυθμικά τὸ δῶμα τῆς Χίλτον.

Ὁ κεντρικὸς κυνηγὸς τῆς τελευταίας ποὺ ἔκανε τὴ σέντρα, πέταξε τὴ μπάλλα στὸ δεξιὸ ντεμί κι' ἐκεῖνος στὸν ἔξω δεξιὰ τους ποὺ τὴν ἔδωσε γρήγορα πίσω στὸν παίκτη ποὺ τοῦ τὴν εἶχε δώσει.

Ὁ Χάρτμαν, ὁ μέσα δεξιὰ τῆς Χίλτον, ρίχτηκε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πρὸς τὴ γραμμὴ τῆς περιοχῆς καὶ πρὶν τὰ μπάκ προλάβουν νὰ τρέξουν κοντὰ τοῦ ἔστειλε ἕνα κεραυνόβολο σοῦτ.

Ἡ μπάλλα κατευθύνθηκε σὰν βολίδα πρὸς τὸ ἀριστερὸ Γ τοῦ Λέγκ.

Ἐκεῖνος τινάχτηκε σὰν ἀγριογατος. Μὰ τὸ σοῦτ ἦταν πολὺ δυνατό. Ἡ μπάλλα τοῦ λύγισε τὰ δάχτυλα καὶ κοιλοουιάστηκε μὲς στὰ δίχτυα ἐνῶ ἕνα τρομερὸ παιδαμῆνιο ξεσπούσε μέσα στὸ γήπεδο.

Δὲν εἶχε κλείσει τὸ πρῶτο λεπτὸ τὸ ἀγῶνος. Ἡ μπάλλα δὲν εἶχε ἀγγίξει ἀκόμα σὲ ποδοῖ παίκτη τῆς Χάλιφαξ. Τὸ σκόρ ἦταν κιόλας ἕνα-μηδὲν εἰς βάρος τῆς!

Δίκιο εἶχαν οἱ χιλιάδες τῶν ὀπαδῶν τῆς Χίλτον νὰ προδικάζουν μιὰ συντριπτικὴ νίκη τῆς ομάδας τους μὲ κάποιο φανταστικὸ σκόρ..

— Δέκα θὰ τοὺς βάλουμε! ξεφώνιζαν.

Καὶ οἱ πρὶν αἰσιόδοξοι πίστευαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ ζυγώσουν ἀκόμα καὶ τὰ εἰκοσι!!

Ἐνα λεπτό μετὰ τῆς σέντρας ποὺ ἔκανε ἡ Χίλτον, ἡ Χάλιφαξ ἔκανε κι' αὐτὴ σέντρα.

Οἱ παίκτες τῆς ἦταν κάπως μοιδιασμένοι καὶ νευρικοί.

Ὁ σέντρα φὸρ Λάρκς ἔσπρωξε τὴ μπάλλα στὸν Πέττερσον τὸν μέσα δεξιὰ. Ἐκεῖνος πῆγε νὰ κάνει μιὰ τρίπλα στὸν ἐπερχόμενο Χάρτμαν, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε καλά. Ὁ ἀντίπαλος ἄπλωσε τὸ πόδι του καὶ ἔδωξε τὴ μπάλλα μακριὰ πρὸς τὰ πλάγια.

Ὁ ἀριστερὸς χάφ τῆς Χίλτον, Κόλεμαν, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ὁ Στάνλεϋ Μάθιους ἀπὸ τὴν ἄλλη, ποὺ εἶχε κατέβει στὴ θέσι τοῦ ἔξω δεξιὰ, ἔτρεξαν νὰ διεκδικήσουν τὴ μπάλλα.

Ὁ Μάθιους ἦταν καταπληκτικὰ γρηγορότερος.

Ἐφτασε πρῶτος, τὴν πῆρε μὲς στὰ πόδια του καὶ γύρισε πρὸς τὸ ἀντίπαλο τέρμα.

Ὁ Κόλεμαν στάθηκε σαστισμένος καὶ ἔψαχνε νὰ βοηθῇ τοῦ πῆγε ἡ μπάλλα. Νόμιζε πὼς εἶχε ξεφύγει τοῦ νεαροῦ ἀντιπάλου του, γιὰτὶ εἶχε κολλήσει μὲ τέτοιον τρόπο πάνω στὸ πόδι τοῦ Μάθιους, ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε!

Στὸ μεταξύ ὁ νεοφώτιστος ἔξω δεξιὰ ἔκανε μιὰ καταπληκτικὴ κούρσα.

Μὲ σιγουριά βετεράνου καὶ μὲ κάποιο χαμόγελο ὑπεροψίας παγωμένο στὸ πρόσωπό του ὁ Οὐίλλιαμς χύθηκε νὰ τὸν σταματήσῃ στὸν ξέφρενο δρόμο του. Βλέποντάς τον πρὸς τὰ περνούσε ἀπ' τ' ἀριστερά, ἄπλωσε τὸ πόδι του στὸ σημεῖο ποὺ θάπρεπε νὰ περάσῃ ἡ μπάλλα.

Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἐξέκλλησε οὔτε πάντο ἀπὸ τὸ παπούτσι τοῦ Μάθιους! Ὁ νεαρὸς ἔστρεψε πέρασε σὰν ἄερινος μισὸ μόνο μέτρο πλάι του καὶ ρίχτηκε διαγώνια πρὸς τὸ τέρμα.

Ὁ Οὐίλλιαμς ἔπαθε κι' ἐκεῖνος ὅτι εἶχε πάθει ὁ Κόλεμαν κι' ἔψαχνε σαστισμένος γύρω του γιὰ τὴ μπάλλα!

Ὁ τερματοφύλακας Χαῖνς τινάχτηκε ἀνήσυχος στὴν ἀριστερή

του γωνία για να την καλύψει.

Χωρίς ούτε δέκατο του δευτερολέπτου καθυστέρηση, ο Μάθιους είδε τον συμπαίκτη του Λάρκς, πού παραμόνευε δεξιάτερα. Του πέταξε τη μπάλλα με μιά τρομακτική ακρίβεια. Κι' αν ακόμα εκείνος δεν κινώταν καθόλου, θα χτυπούσε πάνω στο κέντρο του κεφαλιού του και βιάμπαινε στο ανυπεράσπιστο τέρμα!

Αυτό και έγινε.

Χωρίς κανείς να έχη καλοκατάλαβει το πώς, ή μπάλλα διπλωνόταν μέσα στα δίχτυα της Χίλτον και στο λονδρέζικο γήπεδο έπεφτε μία βουβαμάρα στην άοχη και ύστερα ένας ψιθύρος εκπλήξεως.

Οί παίκτες της ομάδας πού δέχθηκε το γκολ έμειναν μερικά δευτερόλεπτα άκίνητοι σάν αγάλματα και κυττούσαν ό ένας τόν άλλον σάν νάβελαν να καταλάβουν ποιός έφταιγε γι' αυτό τó άσχημο άστέιο....

Κανείς δεν είχε άνησυχήσει.

Ή απλώς όλοι είχαν θυμάσει....

Ο προπονητής Μπόντ παρατήρησε με γουρλωμένα μάτια τόν Μάστερτον.

— Δεν τά καταφέρνει άσχημα καθόλου αυτός ό νεαρός!, μωρμούρισε. Και να με πάση ό διάβολος. Άλλαν, αν δεν έχω ξαναδη αυτές τις μέρες, κάποιον πού να τρέχη με τη μπάλλα κολλημένη πάνω στο παπούτσι του!

— Τόν είδες πράγματι, αλλά δεν τόν πρόσεζες όσο έπρεπε, Μπόντ, απάντησε ό Μάστερτον.

— Με γρίφους μιλάς; Τι θές να πής;

— Κύττα εκεί! Χάνεις τó θέαμα!. φώναξε ό άλλος.

Ο Μπόντ γύρισε τά μύτια στο γήπεδο κι' έμεινε έμβροντητος.

Ο Στάνλεϋ Μάθιους, τó νεαρό άγόρι με τά μακρυά πόδια, αλώωνιζε πάλι τó γήπεδο κατεβαίνοντας σάν άστραπή από τά δεξιά. Δυό αντίπαλοι πού προσπαθήσαν να τόν άνακόψουν βρέθηκαν να

στριφογυρίζουν γύρω από τόν άξονά τους για να άνακαλύψουν τη μπάλλα πού είχε κάνει φτερά!

Ο Μάθιους πετούσε πρós τó αντίπαλο τέρμα.

Μέσα στην περιοχή πέρασε σάν να μην υπήρχαν τόν Γκράχαμ και τόν Ουίλλιαμς και πλάσσορισε τόν τερματοφύλακα της Χίλτον με καταπληκτική εύκολία.

Οί δύστυχος Χάινς κυλίστηκε πρώτα κάτω και ύστερα ή μπάλλα πέταξε πάνω άπ' τó πεσμένο κορμί του και άνατάραιε τά δίχτυα για δεύτερη φορά!

Νεκρική σιωπή απλώθηκε μέσα στο γήπεδο και μόνο οί συμπαίκτες τού Μάθιους έτρεχαν ξεφωνίζοντας από τή χαρά τους ν' άγκαλιάσουν τόν νεοφώτιστο έξω δεξιά....

Όσο για τόν προπονητή της Χίλτον, παράτησε έντρομος τόν Μάστερτον και ώρμησε πίσω από τó τέρμα της ομάδας του.

— Ουίλλιαμς!, ξεφώνισε μαγισσασμένος. Κι' έσύ, Γκράχαμ! Μην τόν αφήνετε στιγμή μόνο του συτόν τόν Σατανά!. Θά μάς..... κλείση τó σπίτι πού να πάση και να σηκόση!.... Όπου πηγαίνει από κοντά και οί δυό σας! Δεν πρέπει να ξαναπιάση τη μπάλλα!

Ω ΣΤΟΣΟ ή σέντρα είχε γίνει. Τό παιχνίδι ξανάρχιζε.

Η Χίλτον έκανε μιά επίθεσι γεμάτη πείσμα προσπαζώντας να δημιουργήση ρήγμα στα καρρέ της Χάλιφαξ.

Τά μπάκ κατάφεραν δυό φορές να διώξουν τη μπάλλα και δυό φορές οί κυνηγοί της γηπεδούχου τήν ξαναγύρισαν πρós τήν περιοχή τους. Ο κλοιός σφαιγγόταν, όλοένα.

Ένα δυνατό σουτ απέκρουσε ό Λόγκ και έν συνέχεια τó δεξί μπάκ τήν κλώτσησε μακριά. Μά ή Χίλτον έπετέθη και πάλι όχι με

πείσμα, αλλά με πραγματική μα-
νία.

Ο κίνδυνος διαγραφόταν άμε-
σος.

Ο Χάρτμαν πήρε τη μπάλλα
από τον Κόλεμαν και ρίχτηκε
σάν γεράκι προς την αντίπαλη έ-
στια.

Με δυο υπέροχες προσποίσεις
πέρασε τὰ μπάκ και βρέθηκε στη
μικρή περιοχή. Έτοιμάστηκε να
σουτάρη.

Μα ξαφνικά κάποια σκιά τὸν
προσπέρασε πού ὁ μέσα δεξιά τῆς
Χίλτον δὲν πρόλαβε νὰ τὴν καλο-
δῇ. Μόνο ὅταν ἔσκυψε μπρός του
εἶδε ἐμβρόντητος πὼς ἡ μπάλλα
δὲν ὑπῆρχε πιά σ' ἐκείνη τῇ θέ-
σι!

Μὲ τρομερή κατάπληξι γύρισε
καὶ εἶδε τὸν Μάθιους νὰ κατεβαίνει
σὰν ἀνεμοστρόβιλος, νάχη φτάσει
κοντὰ στὴ γραμμὴ τῆς σέντρας καὶ
νὰ τὴν προσπερνᾷ κρατώντας
πάντα τὴ μπάλλα στὰ πόδια του
παρὰ τίς ἐπιθέσεις τῶν συμπαί-
κτῶν του.

Ο Μάθιους πασσάρησε γρήγο-
ρα καὶ με ἀπόλυτη ἀκρίβεια στὸν
Λάρκς, βλέποντας πὼς καὶ ὁ
Οὐίλλιαμς καὶ ὁ Γκράχαμ μαζί
ρίχνονταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ο Λάρκς τὴν πέταξε ἐξυπνα
στὸν Πέττερσον κι' αὐτὸς τὴν ἔ-
κοψε πάλι μπροστὰ καὶ πρὸς τὰ
δεξιὰ γιὰ τὸν Μάθιους.

Ο ἔξω δεξιά τινάχτηκε σὰν βέ-
λος καὶ πρόλαβε πρὶν ἀπὸ τοὺς
δύο μπάκ πού γύριζαν ἔντρομοι
πίσω.

Τὸν χώριζαν καμμιὰ τριαντα-
ριά μέτρα ἀπὸ τὸ τέρμα, μὰ οἱ
ἀντίπαλοι ἦταν ὅλοι προωθημένοι.
Κανεὶς δὲν βρισκόταν μπρός του.

Ο Οὐίλλιαμς πού ἦταν ὁ τα-
χύτερος ἀπ' τὰ μπάκ τῆς Χίλτον,
ρίχτηκε νὰ ἀφηνιασμένους ταύρος
πίσω του.

Ἦαν βέβαιος πὼς θὰ τὸν ἔφτα-
νε καὶ θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ σο-
τήρη, ἀφοῦ ὁ ἀντίπαλος ἦταν ὁ
πρὸχρεωμένος νὰ βασιλέη καὶ τῇ

μπάλλα στὰ πόδια του, πράγμα
πού ὁπωσδήποτε θὰ τὸν δυσκόλευε
στὸ τρέξιμο.

Ἀντὶ ὅμως νὰ τὸν φτάση ἡ δια-
φορὰ τοὺς μεγάλωνε!

Γιὰ τὸν Στάνλεϋ Μάθιους δὲν
εἶχε καμμιὰ διαφορὰ τὸ ἂν κρα-
τούσε τὴ μπάλλα κι' ἔτρεχε ἢ ἔ-
τρεχε μοναχὸς του! Λὲς κι' εἶχε
κάποιον παράξενο μαγνήτη τὸ πό-
δι του τὴν τραβοῦσε μαζί του,
κὶ τὼ ἀπὸ τὰ ἐκπληκτὰ μάτια τῶν
εἰκοσιδύο παικτῶν καὶ τριάντα χι-
λιάδων ἀνθρώπων...

Ο Χαίηης ἔκανε ἀπελπισμένη
ἐξοδο καὶ ἐπεχείρησε νὰ πῆσιν στὰ
πόδια του.

Ὅμως ὁ Μάθιους χωρὶς νὰ ἔ-
λαττώσῃ καθάλου τὴν ταχύτητά
του, ἔγειρε τὸ σῶμα του πρὸς τ'
ἀριστερά.

Ο Χαίηης ἔκανε βουτιά στὰ
στραβὰ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυ-
σι.

Ο Στάνλεϋ τότε πέρασε δεξιὰ
καὶ χώθηκε στὰ δίχτυα μαζί με
τὴ μπάλλα!

ΟΙ ΠΑΙΚΤΕΣ τῆς Χά-
λιφαξ ἔκαναν σὰν τρελλοί. Χορο-
πηδοῦσαν κι' ἔκαναν τοῦμπες σὰν
μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.
Ὅλοι μαζί ὤμησαν καταπάνω
στὸν Μάθιους καὶ κάντεψαν νὰ
τὸν πνίξουν στὰ φιλιὰ καὶ στὰ
συγχωρητήρια.

Οἱ φίλαθλοι ἔεσπασαν ξαφνικά
σε χειοοκροτήματα! Τὰ μάτια
τους ἦταν μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν
θουμασμὸ γι' αὐτὸν τὸν παίκτη,
πού φαινόταν νά'ναι πολὺ μεγάλος
γιὰ ν' ἀγωνίζεται ἐκεῖ μέσα, μ'
αὐτὲς τίς ὁμάδες τῆς τρίτης κα-
τηγορίας!

Κι' ὅμως δὲν ἦταν παρὰ μόνο
τὸ πρῶτο μᾶτς τῆς ζωῆς του...

Ο Μάστερτον γύρισε κι' ἔφρι-
ξε μιὰ θριαμβευτικὴ ματιά στὸν
Μπὸντ πού στεκόταν τόσο ἀκίνη-
τος καὶ με τὸ βλέμμα τόσο ἀπο-
λιθωμένο, ὥστε πρὸς στιγμὴν φο-

βήθηκε μήπως είχε πεθάνει!

— "Εί! Μπόντ!, του φώναξε. "Έχεις τίποτα;

Τινάχτηκε σαν να τον ξύπνησαν από βαθύ όνειρο. Παρατήρησε με γουρλωμένα μάτια τον συνάδελφό του.

— Αὐτός..., μουρμούρισε με ἀνυπόκριτο θαυμασμό. Αὐτὸς δὲν εἶναι ποδοσφαιριστής, "Άλλαν!... Αὐτὸς εἶναι ὁ μὰ γος!Ποὺ τὸν πέτυχε;

— Τὸν ἔδωξες ἐσύ, Μπόντ!, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Μάστερτον.

— Τί ἔκανε, λέει;

— Τὸν ἔδωξες ἐσύ καὶ τὸν πῆρε ἡ ἐγώ!, θανάτε. Τὸν ἔβαλες νὰ παίξεις ἀριστερὸ μπᾶκ, ἐνῶ σοὺ εἶπε πῶς εἶναι ἐξτρεμ δεξί! Καὶ δὲν πρόσεξες οὔτε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του ἀπ' τὴν ἀδυναμία.... "Έπαφες νὰ εἰσαι ὅπως πρῶτα, Μπόντ;

"Εκείνος ἔμεινε σὰν στήλη ἀλατος.

— Τώρα τὸν θυμάμαι!, μουρμούρισε. Καλὰ ἔλεγα πῶς τὸν ἔχω ξεναδῇ! "Ω, δὲν ἔχεις δίκιο πῶς δὲν τὸν πρόσεξα, "Άλλαν! Τὸν θαύμασα γιὰ τὸν τρόπο πού ἔτρεχε μὲ τὴ μπάλλα... Μὰ ἐκείνος ὁ βιάκος ὁ Χαίνης τὸν ἔβρισε καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν δυσανεστήσω... Τώρα καταπίνει τὰ γκόλ.... σὰν ἀσπιόινες! Μὰ τὸ Θεὸ εὐχαριστιέμαι! Τὸ πιστεύεις: "Εἶσι κι' ἀλλοῖως καὶ μὲ τὴ δεύτερη θέσι θ' ἀνέβουμε στὴν παραπάνω κατηγορία... "Όμως, Χαίνης ὅταν μάθῃ ποῖος εἶν' αὐτὸς πού τοῦ βγάζει τὰ γκόλ, μπορεῖ νὰ πάθῃ καμμιὰ συγκοπὴ καὶ ν' ἀνανηστήσῃ ἡ Χίλ τὸν ν' ἀγοράσῃ ἄλλον καλύτερον! Γιατί ὅπως βλέπω δὲν τὸν ἔχει γνωρίσει ἀκόμα!... "Ωχ!... "Ωχ...

Ὁ Μάθιους κατέβαινε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα σὺν ζωτανὴν θύελλα ἀπὸ τὰ δεξιὰ. Εἶχε μιὰ τομακτικὴ εὐχέσεια στὸ κοντρόλ τῆς μπάλλας καὶ στὴν ταχύτητα πού ἀντιλαμβάνονταν τὴ θέσι τοῦ κάθε συμπαίκτη ἢ ἀντιπάλου του.

"Έδινε τὴν πάσσα ἔτσι μὲ τέτοιον τρόπο πού ὁ συνάδελφός του νὰ μπορῇ νὰ τοῦ τὴν ξαναπιάσῃ μπροστὰ κι' ἐκείνος πάλι τὴ μετεβίβαζε μὲ ἀσύλληπτη γρηγορόδα σὲ ἄλλον. "Υπέροχα τρίγωνα ξεκινούσαν ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ μὲ τοὺς συνεχεῖς καὶ ταχυτάτους αὐτοὺς συνδυασμοὺς ἡ μπάλλα κατέβαινε μὲς στὴν περιοχὴ τῆς Χίλτον.

"Ἡ μπάλλα δρεέθηκε στὰ πόδια τοῦ Μάθιους καὶ ὁ Στάνλεϋ βρισκόταν ἀνάμεσα στὶς δυὸ λευκὲς γραμμὲς, τῆς μικρῆς καὶ τῆς μεγάλης περιοχῆς.

"Έπιασε ἕνα τρομερὸ βολὲ στὸν ἀέρα καὶ ὁ Χαίνης οὔτε πρόλαβε νὰ κινηθῇ καὶ ἡ μπάλλα κεραυνοβόλησε τὰ δίχτυα του γιὰ τετάρτη φορὰ. "Ὡρὴς ἰάχη! συμπληρωθῇ ἀκόμα καλὰ - καλὰ τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ παιχνιδιοῦ!

Πανθουλισμὸς σωστὸς ἔξασπε τότε ξαφνικὰ μέσα στὸ γήπεδο. Σὰν τρολλοὶ οἱ θεατὲς ἐπευφημοῦσαν τὸν καινούργιο ἔξω δεξιὰ τῆς Χόλιφαξ...

"Οἶσο γιὰ τὸν Χαίνης ἀπομεινε σὰν ἀπολιθωμένος καὶ τὸν κυτοῦσε μὲ γουρλωμένα μάτια.

Τὸν εἶχε γνωρίσει... Κι' ἡ ταραχὴ του ἦταν τόση πού ἀπὸ κεὶ καὶ ὕστερα δὲν μπόρεσε νὰ πιάσῃ οὔτε μιὰ σταθερὰ λαβή.

"Ὁ Μπόντ ξεναγῶρισε κοντὰ στὸν Μάστερτον. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ὁ ἀνυπόκριτος θαυμασμός, ἀλλὰ στὸ βάθος τῶν ματιῶν του κρυφόκαιγε ἡ ζήλεια...

— Μ' ἔναν τέτοιον παίκτη τοῦ χρόνου τὸ πρωτάθλημα θάναν στὰ χέρια σας ὅπως μὲ βλέπετε καὶ σὲ βλέπω! εἶπε. Κι' ὕστερα θάμαστε πάλι μαζί στὴν ἴδια κατηγορία, ἐκτὸς κι' ἂν πῶμε παραπάνω κι' ἐμεῖς...

Τὸ βλέμμα τοῦ Μάστερτον σκοτείνιασε ξαφνικὰ.

— Μὴν τὸ περιμένεις!, εἶπε παοῦξένα. "Ὁ παίκτης αὐτὸς δὲν εἶναι γὰρ μᾶς, Μπόντ!... Δὲν εἶ-

ναι για ομάδα τρίτης κατηγορίας... Είναι ένας μάγος, όπως είπες κι' εσύ... Κι' όταν μάζαν τον ζήτηση μια μεγάλη ομάδα, πρέπει να τον δώσουμε χωρίς δισταγμό.. Γιατί εκεί θ' ακολουθήσει τον δρόμο του...

— Ίσως είναι λίγο άπειρος ακόμα για μια μεγαλύτερη ομάδα...

— Είναι τέλειος! Είναι ένας μεγάλος παίκτης από τώρα...

ΜΕΣΙΑ στο γήπεδο τώρα ή τροπή του παιχνιδιού είχε αλλάξει ριζικά.

Η Χίλτον — η πρωταθλήτρια — είχε κλειστή στα καρδιά της και όλοι μαζί οι παίκτες της προσπαθούσαν να γλυτώσουν την πανωλεξία που θα τους έκανε ρεζίλι.

Όλη η άμυντική πεντάδα δεν είχε άλλη ασχολία από το να φυλάγουν Στάνλεϊ Μάθιους! Κι' εκείνος είχε αλλάξει γι' αυτό σύστημα κι' έκανε μακρινές σέντρες απ' τη γραμμή του άραουτ, προκαλώντας άλλες φωνές θαυμασμού από τα πλήθη των φιλόθλων. Όλες αυτές οι σέντρες ήταν καταπληκτικής ακριβείας και έβρισκαν πάντα χωρίς καμιά εξαίρεση, κε φάβι συμπαίκτη του.

Στο ημίχρονο εκατοντάδες φιλάθλοι στριμώχτηκαν έξω απ' τ' αποδυτήρια. Ήθελαν να γνωρίσουν από κοντά τον καινούργιο τρομερό αυτόν παίκτη.

Με δυσκολία οι αστυφύλακες τους συγκράτησαν.

Και μόλις άρχισε το δεύτερο ημίχρονο, κάποιος άντρας ζύγωσε τον Μάστερτον που καθόταν πάντα μαζί με τον Μπόντ.

— Άλλαν!, φώναξε.

Έκείνος γύρισε, τον είδε και το πρόσωπό του έδειξε ευχάριστη έκπληξη.

— Τι τρέχει, Τζίμμι; φώναξε. Πώς πάς με τη Μπλάκπουλ;

— Θανμάσια!, απάντησε. Την ετοιμάζω για πρωταθλήτρια του χρόνου... Μου χροιάζεται όμως όπωσδήποτε αυτός ο ξέω δεξιά σου για να τ' πετύχω!

Ο Μάστερτον γύρισε στον Μπόντ χαμογελώντας.

— Τι λές τώρα; ρώτησε.

— Πώς είσαι κι' εσύ μάγος!

— Λοιπόν; ρώτησε ανυπόμονα ο άλλος που ήταν προπονητής της ένδοξης Μπλάκπουλ. Θα μου τ'ον δώσετε; Τι λές;

— Ο δρόμος του Μάθιους είναι ανοιχτός, είπε σοβαρά και με κάποια θλίψη ο Μάστερτον. Και είναι ο δρόμος της Δόξας!...

Κι' ήταν τα λόγια του αυτά κάτι πιο πάνω από προφητικά...

... ..

— Τι τρέχει, Στάνλεϊ;

Ο θρυλικός «μάγος της μπόλας», ο γκριζομάλλης Στάνλεϊ Μάθιους, κυριεύει και κυττάζει παραινενόμενος τη γυναίκα του που στέκεται δίπλα του και τον παρατηρεί κι' εκείνη άνησυχη.

Χαμογέλασε.

— Συλλογιζόμουν!, της αποκρίνεται τρυφερά. Είχα πάει πολλά χρόνια πίσω... Με ζύπνησες από ένα όνειρο...

— Μα τι σ' έπιασε στα καλά καθούμενα; Άνησυχισα που σ' είδα έτσι ακίνητον σ'ν άγωνα... Φοβήθηκα μήν έδωθε κάτω από το παρ'θυρο!...

Χαμογέλασε πάλι και της έδωσε το γράμμα που είχε λάβει.

— Διάβασε, είπε εύθυμα. Διάβασε αυτό το χαρτί, αγάπη μου, και αυτή τη φορά θα προσέχω εγώ για να μην... πέσεις εσύ!...

ΧΑΜΜΕΡ ΛΗ

Άποδοσις: Γ. Μαροαρίδη

ΤΟ ΜΑΤΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(L' ULTIMA PARTITA)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Υπό: J. ERNANO

Ο ΒΙΤΟ ΛΩΡΑΝΙΑ κατέβηκε με σκυμμένο κεφάλι και βγήκε στον δρόμο. Ήταν ένας ψηλός νέος άνδρας με τετράγωνους ώμους. Ήταν ακόμα τὸ καμάρι χιλιάδων φιλάθλων, γιατί ὁ Βίτο Λωράνια ἦταν ὁ σέντερ-φόρ τῆς «Ατλέτικας». Χιλιάδες τὸν θαύμαζαν, χιλιάδες τὸν ἀποθέωναν κάθε φορά που κατέβαινε στὸ γήπεδο. Ἀκόμα καὶ οἱ ἀντίπαλοι τὸν ἀγαποῦσαν γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη του τέχνη καὶ τὸν ἑξοχο δυναμισμό του, ἦταν ἕνας ἐξαιρετικός χαρακτήρας, ἕνας ἥπιος καὶ δίκαιος ἄνθρωπος.

Ὁ Λωράνια θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν εὐτυχὴς καὶ χαρούμενος. Εἶχε ὅλα ὅσα θὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ κάθε νέος τῆς ἡλικίας του: Δόξα, νειάτα, συμπάθειες. Καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς στεκόταν πολὺ καλά. Ήταν μιά ἀξία πού τὴν πρόσεχαν καὶ τὴν ἀμείβαν μὲ τὸ παραπάνω.

Ὁ Βίτο ὁμως περπατοῦσε σκυθρωπὸς, στενοχωρημένος. Τὸ κεφάλι του ἔγερνε θλιβερὰ πρὸς τὰ ἐμπρός. Εἶχε μάθει δυσάρεστα νέα, πολὺ δυσάρεστα καὶ μάλιστα τὴν παραμονὴ ἑνὸς κρίσιμου καὶ δραματικοῦ ἀγώνος. Τὴν ἄλλη μέρα δινόταν ὁ τελικὸς τοῦ Κυπέλλου μεταξύ τῆς «Ατλέτικας» καὶ τῆς «Σιένα».

Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα, ὁ Βίτο τὸ πᾶν στὴν πιὸ κρίσιμη ὥρα τοῦ μάτς, ἐνοιθεθε δυνατὲς σουβλιές νὰ τοῦ διαπερνοῦν τὸ στήθος. Ἕνας δυνατὸς καὶ ὀξύς πόνος τὸν παρέλυε καὶ τὸν ἐξουθενῶνε. Ὅλο ἔλεγε νὰ πάῃ νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὅλο ἀνέβαλε. Τί ἤθελε νὰ πάῃ σήμερα στὸν γιατρό; Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε

νὰ κάνῃ μὲ ἕναν ἀπλὸ νευρόπονο εἶχε ἀποταθῇ ἰγκόγωνιτο σὲ ἕναν ἄγνωστὸ του γιατρό. Ἀγνωστὸ του ἀλλὰ ὄχι καὶ ἄσημο. Ήταν μιά αὐθεντία στὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο ὁ Ἀλόνσιο. Ὁ Βίτο τὸν ἐπεσκέφθη, τοῦ δήλωσε ἕνα ἄλλο ὄνομα, ἄλλο ἐπάγγελμα, τοῦ μίλησε γιὰ τοὺς πόνους πού εἶχε καὶ ζήτησε νὰ τὸν ἐξετάσῃ ἐπισταμένως.

Ὁ γιατρός ἔκανε τὴν δουλειά του, μὲ εκπληκτικὴ εὐσυνειδησία καὶ ὑψιστὴ λεπτολογία προσοχῆς. Εἶχε στὴν διάθεσί του τὰ τελευταῖα μηχανήματα. Ὅταν τελίωσε ἡ ἐξέτασις κούνησε συμφωνημένως τὸ κεφάλι καὶ εἶπε σοβαρά.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς κρύψω τὴν κρίσιμη θέσι, εἰς τὴν ὁποίαν βούσκεψε. Ἡ καρδιά σας ἔχει βλαβῆ ἀνεπανέρθωτα. Πρέπει ἂν θέλετε νὰ ζήσετε, νὰ ἀλλάξετε ζωὴ. Οὔτε συγκινήσεις. Οὔτε βίαιες κινήσεις. Καμμιὰ κόπωση, καμμιὰ ἐξαντλητικὴ προσπάθεια.

— Ὡστε δὲν πρέπει πιά νά... πῆγε νὰ ἀρθρώσῃ ὁ Βίτο.

— Ὁχι, εἶπε ὁ γιατρός, δὲν πρέπει νὰ ξαναπαίξετε κύριε Λωράνια.

Χαμογέλασε βλέποντας τὴν ἐκπληξὴ τοῦ νέου καὶ συνέχισε μὲ ἡρεμία:

— Σὰς γνῶρισα ἀμέσως. Βλέπετε ταχταίνε νὰ εἶμαι καὶ γὼ φίλαθλος. Ἄν καὶ ξέρω ὅτι αὐριο δίδεται ὁ τελικὸς ἀγὼνας τοῦ Κυπέλλου, ἐν τούτοις σὰς συμβουλεύω, ἢ μάλλον σὰς διατάσσω νὰ μὴν λάβετε μέρος. Μπορεῖ ἔτσι νὰ δώσετε τὴν νίκη τὸν ἀντίπαλο, ἀλλὰ θὰ διώξετε ἀπὸ κοντὰ σας τὸν θάνατο. Λυπούμαι πολὺ ἀλλὰ

έτσι έχουν τα πράγματα. Μακριά από τον αθλητισμό πιά!

Αυτά τα λόγια σκεφτόταν ο Βίτο που του στροβίλιζαν στο μυαλό. Ήταν εύκολο να τα έγκατα-
— **ψη όλα στη μέση; Να προδώση**
την ομάδα του. Τους συναδέλφους του;

Μήπως θάταν καλύτερα να τους έλεγε την αλήθεια; Δεν θα τον άφηναν να παίξει. Αν δεν έπαιζε θα έχαναν το Κύπελλο. Δεν ήξερε τί να κάνει. Δεν μπορούσε να πάρη μιαν απόφασι.

Κύτταξε το ρολόι του, σε λίγο ήταν η ώρα του ραντεβού του με την Τζέλα. Ήταν ένα θαυμασίο κορίτσι, μια υπέροχη ομορφιά. Πόσο τον θαύμαζε, πόσο τον αγαπούσε. Και εκείνος όμως της έδειχνε με κάθε τρόπο την λατρεία του. Τί δώρα, τί διασκέδασεις... Ξόδευε άσυλλόγιστα γι' αυτήν. Απεφάσισε να της μιλήση. Θα της εξέθετε την κατάστασί του, θα ζητούσε τη γνώμη της, τη συμβουλή της.

Ταχυνε το βήμα του, ναί μια συμβουλή της θα έπαιζε αποφασιστικό ρόλο στη ζωή του. Θα έβλεπε αν έπρεπε να ριψοκινδυνέψη ή όχι.

Η Τζέλα έρθασε στο ραντεβού όπως πάντα χαρούμενη, αεράτη υπέρκωμη. Η ομορφιά της ήταν κάτι το όνειρώδες και ο Βίτο έμεινε άκίνητος θαυμάζοντάς την σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

Έκείνη τον έπιασε αγκαζέ και άρχισε να τιτιβίζει, να φυλαρή άκατάσχετα και χαριτωμένα. Αρχισε να του λέη τα σχέδια που είχε για εκείνο το βράδυ. Πού θα πήγαιναν, τί θα έκαναν.

— Ξέρεις της είπε κάποια στιγμή δειλά ο Βίτο, αύριο έχω αγώνα.

— Τον αγώνα αυτόν να ξεχάσω;, γέλασε η κοπέλλα. Έσύ, αγάπη μου, είσαι άσταλένιος, γίγας σωστός. Θα τους συντρίψεις. Τί σημασία έχει για σένα αν κοιμηθής

δυό - τρείς ώρες περισσότερο ή όχι;

— Ναί, έχεις δίκιο, αγάπη μου, χαμογέλασε μελαγχολικά ο νέος.

Πήγαν στο θέατρο, μετά έφαγαν και στο τέλος κατέληξαν σε ένα νυκτερινό κέντρο. Όλοι κύτταζαν το νεαρό ζεύγος. Περισσότερα όμως βλέμματα συνεκέντρωνε ο διάσημος ποδοσφαιριστής.

Η νύχτα πέρασε βασανιστική για τον Βίτο Λωράνια. Δεν τον τρόμαζε καθόλου η ιδέα του θανάτου. Τον τρόμαζε η ιδέα πως θα έχανε την Τζέλα. Η κοπέλλα είχε δείξει καθαρά πως δεν μπορούσε να σκεφθί τον Βίτο μακριά από το γήπεδο. Και ο Βίτο πήρε την απόφασί του. Θα έπαιζε, θα έπαιζε έστω και αν έβγαине νεκρός από τον στίβο. Θα έδινε το πάν για την ομάδα του, για την καλή του φήμη.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ήταν κα-
τάμεστο. Πάνω από ογδόντα χιλιάδες κόσμου είχαν κατακλύσει τις εξέδρες. Το μάτς είχε τεράστιο ενδιαφέρον. Ο αγώνας επρόκειτο να αμφιρόπος, πεισματικός, άγριος. Η «Σιέννα» θα χρησιμοποιούσε τρείς νεοαποκτηθέντας παίκτες. Οί παίκτες αυτοί ήταν και η μεγαλύτερα της έλπίδα για την επικράτησι. Ο πελώριος Γιουγκοσλάβος σέντερ - μπάκ Στράζεκ, θάταν ο άγριος και άγρυπνος φύλακας του Λωράνια. Ο Έλβετος Λώρετς ήταν ένας ξακουστός τερματοφύλακας. Ευλύγιστος, πολμηρός, σωστός αίλουρος. Όσο για την επίθεσί της είχε ένισχυθί με τον περίφημο Χόλτσεν, ένα περίφημο έξω δεξιά, καμάρι του Σουηδικού ποδοσφαίρου. Αληθινά, η «Σιέννα» κατέβαينه με πολλά άτομα και με μεγάλες πιθανότητες επικρατήσεως.

Το μεγάλο άτομο της «Ατλέτικα» ήταν ο Λωράνια. Ήταν ο πιο ορμαρισμένος σέντερ φόρ της πεοίδου. Ταχύς, όρμητικός, εύλι-

κτος ένεσάρκωνε την καλύτερη ήθικη ένίσχυσι στην ομάδα. Άποτελόντε τεράστιο ψυχολογικό παργαυγόντ ή παρούσα του. Ένεθουσιαζε συμπαίκτης, φιλάθλους και έφερνε στην ομάδα την νίκη και στον αντίπαλο την συντριβή.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ των δύο ομάδων προκάλεσε φρενίτιδα ένθουσιασμού. Ή περιοχή όλόκληρη έσειέτο από τις ζητωκραυγές των φιλάθλων. Οί ομάδες παρετάχθησαν χαίρετσαν τὸ ένθουσιασδές πληθός, πού ή μακρά άναμονή του είχε σπάσει τὰ νεύρα, και κατόπιν συγκεντρώθηκαν γύρω από τὸν διαιτητή. Οί άρχηγοί των ομάδων χαιρετήθηκαν. Ό διαιτητής τούς έδωσε τις τυπικές οδηγίες και συμβουλές. Τὸ κέρμα στριφογύρισε στον αέρα. Ή έκλογή του τέρματος εύνόησε την «Άτλέτικα». Οί παίκτες πήραν τις θέσεις τους. Ό Λωρανια ένοιωθε μιὰ περιέργη ταραχή νὰ τὸν καταλαμάνη. Για πρώτη ίσως φορά αίσθανόταν νὰ τὸν θαραινουν χιλιάδες μάτια πού ήταν καρφωμένα πάνω του.

Τὸ σφύριγμα άκούστηκε. Τὸ μάτε άρχισε. Ό μέσα δεξιὰ της «Άτλέτικα» άπέσπασε άμέσως την μπάλλα από τὰ πόδια αντίπαλου παίκτη και χύθηκε πρὸς τὰς έμπρός. Όλοι οί παίκται άνοιχτηκαν στίς θέσεις του. Ό Βίτο δέχθηκε πάσα και χωρίς καθυστέρησι σέρβιρε στον έξω άριστερά. Σχεδόν άμέσως δέχτηκε τὸ βίαιο τσαρτζάρισμα του αντίπαλου σέντερ - μπακ. Ό γιγαντιαίος Γιουγκοσλάβος λίγο έλειψε νὰ τὸν άνατρέψη. Ή έπιθεσις της Άτλέτικα τελικά άπεκρούσθη. Ό Έλβε τὸς τερματοφύλαξ έστειλε την μπάλλα στο κέντρο του γηπέδου.

Περὶ τὸ μέσα του ήμιχρόνου ὁ Λωρανια εξαπέλυσε μιὰ θυελλώδη έπίθεση. Έξφυγε από την έπιτήρησι του Στράζεκ. Κατέδθηκε γρήγορος στα καρρέ της «Σιένας» μόνος,

άμαρκάριστος. Όλοι περίμεναν τὸ σουτ και τὸ δέβαιο γκόλ.

Μιὰ κραυγή άπελπισίας άκούστηκε. Ένα μουρμούρισμα άπογοητεύσεως. Τὸ σουτ του Βίτο ήταν αδύνατο, άστοχο άπογοητευτικό. Ό τερματοφύλαξ Λώρετς τὸ άπέκρουσε με εύχέρεια. Έπιασε την μπάλλα άνετα και χαμογέλασε ειρωνικά. Αὐτὸς λοιπόν ήταν ὁ Λωρανια; ὁ περίφημος Λωρανια;

Τὸν Βίτο όμως τὸν είχε λούσει κύους ιδρώς. Ένα παγωμένο χέρι είχε σφίξει την καρδιά του. Μιὰ αίχμη πόνου τὸν είχε κεραυνοβολήσει. Ό πόνος ὀξύς, άφόρητος είχε προδώσει την προσπάθειά του.

Ό άγώνας συνεχιζόταν. Ή «Σιένα» είχε ύπεροχή καταπληκτική. Ό έξω - δεξιὰ, ὁ Σουηδὸς Χόλτσεν άλώνιζε τὸ γήπεδο. Ή άμυνα της «Άτλέτικα» περνούσε άγωνιώδεις στιγμές. Όμως ή ύπεροχή της «Σιένα» δέν άργησε νὰ καρποφορήση. Ζωηρές ίαχές γέμισαν τὸν αέρα ὅταν από έκπληκτική πάσα του Χόλτσεν ὁ μέσα άριστερά σουταρε και έπέτυχε τὸ πρώτο γκόλ της ομάδος του. Τὰ δίχτυα της «Άτλέτικα» έσειίστηκαν. Ό τερματοφύλαξ δέν μπόρεσε νὰ άποκρούση.

Ή μπάλλα τοποθετήθηκε στη σέντρα. Όλοι κύτταζαν έρωτηματικά τὸν Βίτο. Ό νέος προσπαθούσε νὰ άποφύγη αὐτὰ τὰ βλέμματα πού του σπάραζαν την καρδιά. Ό άγώνας σφοδρὸς ξανάρχισε. Αὐτὴ τή φορά ὁ Βίτο με σφιγμένα δόντια χύμηξε μπροστά. Έξφυγε εύχερώς από τὸν Στράζεκ και πάσαρε στον μέσα άριστερά. Ή μπάλλα δρέθηκε στον έξω δεξιὰ της «Άτλέτικα» πού χωρίς χρονοτριβή έδωσε μιὰ πάσα παραλληλὴ με τὰ αντίπαλα γκόλ-παστ. Ό Λωρανια και ὁ Στράζεκ ὤρμησαν μαζί. Ό άγκώνας του Γιουγκοσλάβου χτύπησε βίαια τὸν Βίτο στο στήθος στο μέρος της καρδιάς. Ό πόνος διπλασιάστηκε,

«ἀλλά, ὁ σέντερ - φὸρ δὲν ἀνέκαψε τὴν φόρα του. Πρόλαβε καὶ σουτάρει εὐθύβολα, ξερά. Ὁ Λῶρενς, οὐτε πρόλαβε νὰ πλοντζάρη. Τὸ γκολ εἶχε μπη. Τὸ σκόρ εἶχε ἰσοφαρίσει. Οὐρανομήκειες ζητωκραυγές κάλυψαν τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ Λωράνια λιποθύμησε.

ΛΕΝ εἶχαν μεταφέρει καλὰ - καλὰ τὸν Βίτο ἀναίσθητο ἔξω ἀπὸ τὸν ἀγωνιστικὸ χῶρο, ὅταν τὸ σφύριγμα τοῦ διαιτητοῦ σήμανε τὴν λήξιν τοῦ πρώτου ἡμιχρόνου.

Ὁ σέντερ - φὸρ συνήλθε στὰ ἀποδυτήρια. Ἀπὸ πάνω του ἦταν σκυμμένο τὸ πρόσωπο τοῦ Πέλλα τοῦ προπονητοῦ.

— Βίτο παιδί μου, ψιθύρισε μὲ λαντάρα. Εὐτυχῶς εἶσαι καλὰ.

Ὁ Βίτο μισοσήκωσε τὸ κεφάλι. Ἕνας ψηλὸς ἀσπρομάλλης κύριος τὸν πλησίασε χαμογελώντας. Ἦταν ὁ γενικὸς πρόεδρος τῆς «Ἀτλέτικας» ὁ Ρικάρντι.

— Τί τρέλλες εἶναι αὐτὲς Βίτο; ἄρχισε μὲ γλυκύτητα. Θέλεις νὰ αὐτοκτονήσης; Ἐγὼ δὲν δίνω καμμιά σημασία στὸ κύπελλο. Μὲ ἐνδιαφέρει πρῶτον ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ. Εἶναι ὑπέροχο αὐτὸ πού ἔκανες γιὰ τὴν ὁμάδα καὶ γιὰ ὅλους, εἶναι ὅμως πολὺ μεγάλη ἡ θυσία σου. Δὲν μπορούμε νὰ τὴν δεχτοῦμε.

— Μὰ πῶς ξέρετε..., τόλμησε νὰ πῇ ὁ Βίτο.

— Νὰ ὁ κύριος ἀπὸ ἐδῶ σὰν σὲ εἶδε στὸ γήπεδο ἔσπευσε νὰ μᾶς ἐνηγοίη. Μᾶς ἔδειξε τὸ καρδιὸν ῥαφὴμά σου.

Ὁ Βίτο εἶδε καὶ τὸν ἄλλον ἀνθρωποπύλινον βρισκόμενον στὸ δωμάτιο. Ὁ γιατρός! Αὐτὸς πού τὸν ἐξήτασε. Ὁ γιατρός πλησίασε καὶ τοῦ χαμογέλασε.

— Εἶμαι ὁ καθηγητὴς Ἀλόνσιο, εἶπε. Μποροῦσα νὰ ἀφήσω νὰ συντελεσθῇ μιὰ αὐτοκτονία κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μου;

Η «ΑΤΛΕΤΙΚΑ» παρέταξε δέκα παίκτες. Ὁ Βίτο Λωράνια δὲν θὰ συνέχιζε. Οἱ συμπαίκτες του προσπάθησαν νὰ δροῦν τὴν αὐτοκυριαρχία τους. Στὸ κάτω κάτω δὲν εἶχαν ἡττηθῇ ἀκόμη. Ἡ ἐνστικτώδης ὁμολογία τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνου ἀπέδειξε πόσο εἶχαν ἐπηρεασθῇ μὲ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ σέντερ - φὸρ. Ἐπαίζαν ὅλοι νευρικά, ἄτεχνα, ἀδέξια. Ἀντιθέτως, μὲ ἀναπτεικνόμενον τὸ ἠθικὸ οἱ παίκτες τῆς «Σιένα» ἔκαναν ἀλλεπάλληλους ἐφόδους. Ἡ περιοχὴ τῆς «Ἀτλέτικας» ἐπολιορκεῖτο στενωπώτα, καὶ τὰ σουτ προσπαθοῦσαν νὰ ἐκπορθήσουν τὴν ἐστία τοῦ τερματοφύλακα πού ἐμάχετο ἡρωϊκά.

Ὁ Βίτο παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία ἀπὸ τὴ θέσιν του μέσα στὸ στίβο τὸν ἀπελπι ἀγῶνα τῆς ὁμάδος του. Φοροῦσε ἀκόμη τὴν στολὴ του καὶ ἦταν τυλιγμένος σὲ μιὰ ρόμπα. Μιὰ καρδιοτονωτικὴ ἐνεστίον τοῦ εἶχε καταπρῶναι τὸν πόνο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ μικρόσωμος Χόλτσεν εἰσέλασε στὰ καρτὲς τῆς «Ἀτλέτικας» καὶ διασπώντας τὸν κλοιὸ τῆς ἀμύνης πάσαρε στὸν σέντερ - φὸρ τῆς ὁμάδος του πού ἐπέτυχε ἀμέσως τὴν δευτέρην ἐπιτυχία.

«Γκολ!» ἀλάλαξαν τὰ πλήθη. Τὸ κύπελλο τραβοῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς «Σιένα».

Ὁ Βίτο δάγκωσε τὰ χεῖλη του μὲ μανία. Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ σκιά ὠρθώθηκε μπροστά του. Σήκωσε τὰ ὑγρά του μάτια καὶ εἶδε ὀρθὰ μπροστά του τὴν Τζέλα:

— Τζέλα! ψιθύρισε καὶ χαμογέλασε χαρούμενα.

Ἐκεῖνη τὸν ἀνέπνευσε ψυχρὴ, ἀλυγίστη. Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες ὀργῆς.

— Τί καμώματα εἶναι αὐτὰ κύριε Λωράνια; Συναρρώθηκες καὶ δὲν μπορεῖς νὰ παίξεις;

— Τζέλα, ἀγάπη μου, ἔκανε ἀναστατωμένος ὁ Βίτο. Πῶς μοῦ μιλάς ἔτσι; Εἶμαι ἄρρωστος πολὺ.

«Η καρδιά μου δεν μου επιτρέπει να ξαναπαίξω. "Αν παίξω θα σέ χάσω για πάντα. Και δεν θέλω άγαπη μου. Θέλω να ζήσω για σένα».

— Για μένα; γέλασε με κακία εκείνη. Τώρα που είσαι ένας άχρηστος τί να σέ κάνω; Ένας απόμαχος ποδοσφαιριστής! Δεν είμαστε καλά. Ζήσε λοιπόν, αλλά έμένα να με ξεχάσεις!

Ο Βίτο χλώμιασε. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα αυτιά του τα φοβερά λόγια που άκουγε. Έβλεπε την Τζέλα γυμνή μπροστά του. Μια γυναίκα υπεροπτική, σκληρή, φιλόδοξη.

Η Τζέλα έφευγε γελώντας είρωνικα.

— Αντίο σας κύριε Λωράνια. Τώρα είστε κατάλληλος για τὸ γηροκομείο.

Απομακρύνθηκε λυγίζοντας προκλητικά τὸ κορμί της. Ο Βίτο την έβλεπε άφωνος να φύγει μακριά. Συνήλθε από μια νέα τρομερή ίαχή. Ο Χόλτσεν είχε πετύχει τὸ τρίτο τέρμα της «Σιένα».

«Α! όχι αυτό πήγαινε πολύ».

Η ομάδα του Βίτο σφαγιαζόταν πρὸς χάριν του και αὐτὸς θά έβλεπε άπαθής την πανωλεθρία τους; Δεν άξιζε να προδώσει τοὺς συμπαίκτες του, τοὺς συναδέλφους του. Η γυναίκα για την όποία ήθελε να ζήση ήταν μια άνδρα.

Χωρίς χρονοτριβή πέταξε την ρόμπα του και ώρμησε στὸν στίβο. Ο Πέλλα, ο Ρικάρντι και κάτι άλλοι σύμβουλοι, έπεχείρησαν να τὸν συγκρατήσουν αλλά εἰς μάτην. Σαν σίφουνας ο Βίτο βρέθηκε στὸ γήπεδο και πήρε τὴ θέση του στὴ σέντρα.

Με την επανάληψη ή «Ατλέτικα» έπετέθη. Ο έξω άριστερά που όπως όλοι οί άλλοι παίκτες είχε άποθαυρούσει με την παρουσία του Βίτο στὸ στίβο, ταχὺς προχώρησε και σέντραρε σχεδὸν από τὴ θέση του κόρνερ. Η μπάλλα κύλησε χα-

μηλά και πέρασε μπροστά από πολλοὺς άμυνομένους και έπιτιθέμενους παίκτες. Ο Βίτο πλόνζαρε και χτύπησε με τὸ κεφάλι την μπάλλα που περνούσε. Με την ριψοκίνδυνη αὐτή προσπάθεια σημείωσε τὸ δεύτερο τέρμα της «Ατλέτικα». Κάτω από μια έκκωφαντική κραυγή του πλήθους τὸ σκόρ έγινε 3—2 και ή διαφορά έμειώθη.

Ο Στράζεκ, ο Γιουγκοσλάβος σέντερ - μπάκ της «Σιένα» χρησιμοποίησε τὰ πλούσια σωματικά του προσόντα για να έξουδετερώσει τὸν Βίτο. Αὐτὸς όμως έκπληκτικός, άγνώριστος προκαλώντας τὸν ένθουσιασμό του πλήθους, μοίραζε παιγνίδι, σουτάριζε από όποιαδήποτε θέση ντρίπλερε άνετα έναν δυὸ και τρεῖς ακόμη ικανοὺς αντίπαλους. Ο Έλβετὸς Λώρετς ο τερματοφύλαξ της «Σιένα» δεν προλάβαινε να άποκρούη τὰ αλλεπάλληλα σουτ τὼν κυνηγὼν της «Ατλέτικα», ίδίως όμως του φοβεροῦ Λωριάνα που ήταν άκαταμάχητος και ένέσπειρε στήν άμυνα τὼν αντιπάλων τὸν πανικό. Τώρα ο Βίτο κατέβαινε με την μπάλλα στὰ πόδια. Ανέτρεπε και απέφευγε τοὺς αντιπάλους του με εκπλήρσουςα εύχεσία. Ένα σωρὸ αντίπαλοι είχαν συγκεντρωθῇ μπροστά στὰ γκολπόστ. Σχημάτισαν τείχος για να μην έπιτρέψουν στήν μπάλλα να περάσει. Ο Βίτο με την μπάλλα στὰ πόδια έστριψε ξαφνικά και άρχισε να τρέχει παράλληλα πρὸς τοὺς άμυνομένους. Έκείνοι ξαφνιάστηκαν από την άπροσδόκητη αὐτὴ ένέργεια του Βίτο και τὰ έχασαν. Έκείνος έπωφελήθη από την στιγμιαία κατάρληξί τους και ταχύτατα πάσασαρε στὸν έξω άριστερά. Ένα μονοκόμματο σουτ έπηκολούθησε και ή ισοφάρισις ήταν πια γεγονός. «Γκολόόό!!».

Τὸ στάδιο είχε άναστατωθῇ. Οί κραυγές, οί φωνές, τὰ ούρλιαχτά του πλήθους διαρκούσαν ώρα πολύ. Άσταμάτητα ούρλιαξαν. Τὸ σκόρ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΖΥΣΤ ΦΟΝΤΑΙΝ

13 ΓΚΟΛ

σ' ένα τουρνουά

Μιά καταπληκτική άθλητική
περιπέτεια

από 3—1 είχε γίνει 3—3. *Ήταν κάτι τὸ ἀσύλληπτο καὶ τὸ καταπληκτικό.

*Ὁ Βίτο Λωράνια ἔπαιζε τὸ καλύτερο παιγνίδι τῆς ζωῆς του. Ποτέ κανείς δὲν τὸν εἶχε διὰ σὲ καλύτερη φόρμα. *Ήταν τρομερός, ἀκατάσχετος. Ὁρμούσε σὰν θύελλα καὶ χτυποῦσε σὰν κεραυνός.

Τὸ ἡμίχρονο ἤθελε λίγα λεπτά νὰ τελειώσει. Οἱ παίκτες τῆς «Σιένα» εἶχαν τραβηχτῇ ὅλοι στὴν ἀμυνα μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐξαγριωμένο Στράζεκ. Οἱ κυνηγοὶ τῆς «Ἀτλέτικα» δὲν μπορούσαν νὰ πλησιάσουν. Οἱ παίκτες τῆς «Σιένα» θέλησαν νὰ κρατήσουν τὸ σκόρ ἀναλλοίωτο γιὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ὁ ἀγών. Ἡ ἐλπίδα τους ὅμως δὲν πραγματοποιήθηκε. *Ὁ Βίτο βρῆκε ἕνα χάσμα στὴν ἀμυνα καὶ ἐξαπέλυσε ἕνα τρομερὸ ἀσύλληπτο σοῦτ στὸ γάμα. *Ήταν ἕνα σοῦτ καταπληκτικό ἀπὸ ἀποστάσεως σαράντα μέτρων. Οὔτε κοινήθηκε ὁ Λῶρετς. *Ήταν ἀπίστατο! Τὸ τέ-

ταρτο τέρμα τῆς «Ἀτλέτικα» εἶχε σημειωθῇ.

Σὲ ἕνα λεπτό τὸ σφύριγμα τοῦ διαιτητοῦ ἀνέκοπτε ἐπίθεσι τοῦ Χόλτσεν καὶ σήμαινε τὴν λήξι τοῦ μάτς. Πανζουρλισμός στις ἐξέδρες: Φωνές ζητωκραυγές, χαλασμός κόσμου. Τὸ κύπελλο ἔκανε τὸ γύρο τοῦ γηπέδου, ὅλοι οἱ παίκτες τῆς «Ἀτλέτικα» ἔτρεχαν τὸν θριαμβευτικὸ κύκλο τους. Μέσα στὴν παραζάλη τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νίκης, κάτω ἀπὸ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν παραγόντων, τῶν συμπαικτῶν καὶ τῶν φιλάθλων, ὁ Βίτο αἰσθάνθηκε πάλι τὸ σούβλισμα στὴν καρδιά, δριμύ ἀπαίσιο καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις. Πήδηξε στὴν ἀνυπαρξία.

ΝΟΜΙΣΕ πὼς εἶχε πεθάνει καὶ ὅμως συνήλθε. Συνήλθε σὲ ἕνα κάτασπρο δωμάτιο. Γελαστά πρόσωπα ὑποδέχτηκαν τὴν ἀφύπνησί του.

— Τὴν γλύτωσες καὶ πάλι, ἔκανε γελαστά ὁ Ρικάρντι. Ὁ γιὰ τὸς ἀπὸ ἐδῶ ἔβαλε ὅλες τὶς δυνάμεις του νὰ σὲ διασώσῃ καὶ τὸ ἐπέτυχε ὅπως θλέπης. Τὶ τρέλλα παιδί μου. Εὐτυχὴς ὁ ὀργανισμός σου ἀποδείχτηκε χαλύδινος. Τώρα θὰ φύγωμε νὰ ξεκουρασθῇ καὶ θὰ συζητήσωμε ἀργότερα γιὰ τὸ μέλλον σου. Τὸ καινούργιο σου μέλλον.

Τὸ ἔσφιξαν τὸ χέρι, καὶ σὲ λίγο ἔμεινε μόνος συγκινημένος καὶ μὲ τὶς σκέψεις ἀνάστατες. Εἶχε ἐπιζηήσει λοιπόν.

*Ὁ προπονητὴς Πέλλα πρὶν φύγῃ στάθηκε στὴν πόρτα μὲ τὸ χέρι στὸ πόμολο. Γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, Βίτο στὸν προθάλαμο εἶναι μιὰ κοπέλλα, λέγεται Τζέλλα καὶ θέλει νὰ σὲ δι.

— Πές της σὲ παρακαλῶ, Ρίκο, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ. Εἶμαι κουρασμένος. Οὔτε αὔριο, οὔτε μεθαῦριο. Οὔτε, ποτέ πιά...

ΤΖ. ΕΡΝΑΝΟ

Μεταφράσις: Ἑλ. Παρ.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ

μās έμπιστεύεται τὰ μυστικά του

ΔΕΚΑ όλόκληρα χρόνια ό Μπέμπεης παίζει στον Όλυμπιακό. Δέκα χρόνια θριάμβου και έπιτυχιών που τον ανέδειξαν σαν έναν από τους μεγαλύτερους ποδοσφαιριστές της Ελλάδος. Δεν είναι απλώς ένας καλός, ένας συνεπής παίκτης. Είναι μια ποδοσφαιρική ιδιοφυία, ένα σπάνιο ταλέντο, ένας τεχνίτης της μπάλλας από τους λίγους. Ό Μπέμπεης γεννήθηκε με τη μπάλλα μέσα στο αίμα του. Ναί, δεν είναι υπερβολή αυτό.

— Παίζει από μικρό παιδί, μου λέει ή μεγαλύτερη αδελφή του. Προσπάθησαν οι γονείς μας με κάθε τρόπο να τον αποτρέψουν από το πάθος του αυτό, τότε με το καλό και τότε με το άγριο, μά στάθηκε αδύνατο. Φοδόμαστε στην άρχή γιατί ή κράσις του ήταν ντελικάτη, μήπως χτυπήσει. Τέτοιος φόβος όμως για το Θανάση δεν υπήρχε. Χτύπησε, βέβαια, πολλές φορές, μά εξακολουθούσε να παίζει. Έχει δώσει όλη του την ψυχή στη μπάλλα και στον Όλυμπιακό.

Δεν είναι ψέματα πώς ό Μπέμπεης λατρεύει κυριολεκτικά τον Όλυμπιακό και είναι ίσως ό πιο άγνα φανατισμένος παίκτης, για την ομάδα του. Όταν τον ρωτώ σε ποιά άλλη ομάδα θα ήθελε να παίξει αν δεν υπήρχε Όλυμπιακός, μου απαντάει:

— Το όνειρό μου ήταν πάντα να παίξω με τον Όλυμπιακό και κατόρθωσα να το πραγματοποιήσω. Άν δεν υπήρχε Όλυμπιακός που θαθελα να παίξω; Μά... δεν

μπορώ ούτε στιγμή να σκεφθώ πώς δεν θα υπήρχε Όλυμπιακός. Κι' αν πράγματι δεν υπήρχε, τότε δεν θα υπήρχε και Μπέμπεης!

Βλέποντάς τον κανείς έτσι λεπτό και αδύνατο, άπορεί πώς είναι δυνατόν να υπάρχει τόσο ζωντάνια σ' αυτόν τον παίκτη, τόσο άντοχή, τόσο τέχνη. Είναι ίσως ό πιο λεπτοκαμωμένος παίκτης μετά τον Σαραβόκο του Πανιώνιου. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει να θριαμβεύη στα γήπεδα. Γιατί το ποδόσφαιρο είναι λιγώτερο παράστημα και δύναμι και περισσότερο τέχνη. Και από τέχνη ό Μπέμπεης, άλλο τίποτε. Είναι ίσως ό τεχνικότερος παίκτης τώ Έλληνικών γηπέδων, ό έμπνευστής και δημιουργός εκατοντάδων τερμάτων που ανέδειξαν και άναδεικνύουν τον Όλυμπιακό σε μια περίφημη ομάδα.

Γεννήθηκε το 1929, ό Μπέμπεης. Όπως είπαμε, από πιστοποιητικά παίζει μπάλλα. Το 1947, ανήκει στη δύναμι του Φωστήρος. Το 1949, με ένα χρόνο άποκλεισμό φεύγει από τον Φωστήρα και γράφεται στον Όλυμπιακό. Από τότε ως σήμερα, υπηρετεί πιστά την πρωταθλήτρια Πειραιώς — και τόσες φορές Έλλάδος, παίρνοντας μέρος σε κάθε θρίαμβο, σε κάθε δόξα της.

— Είναι αλήθεια πώς σκοπεύουν να σε στείλουν στο έξωτερικό να είδικευθής ως προπονητής, ώστε ν' αναλάβει άργότερα προπονητής του Όλυμπιακού; τον ρωτώ.

— Δεν ξέρω τίποτε από όλα

αυτά, είναι ή απάντησί του. Τò ζήτημα ενδιαφέρει καί άφορά τò σύλλογό μου! Άν πράγματι οί ιθύνοντες τού Όλυμπιακού έχουν κάνει αυτή τή σκέψη ή έχουν πάρει αυτή τήν απόφαση, είναι οί μόνοι που θά μπορέσουν νά σάς διαφωτίσουν.

— Η... απάντησι υπεκφυγής που μου δίνει, δέν μου έπιτρέπει νά επιμείνω σ' αυτό τò θέμα. Καίπραχωρώ:

— Πόσες φορές έχεις φορέσει τή φανέλλα τής Έθνικής μας;

— Δεκαέξη ή δεκαεφτά.

Μιά παρένδеси σ' αυτό τò σημείο. Όπως είναι γνωστό, ό Μπέμπης έχει άποκλειστή από τήν Έθνική, τόν τελευταίο καιρό ύστερα από κάποια διαφωνία του με τούς... ιθύνοντας τού ποδοσφαίρου μας!

Άκολουθεί άλλη έρώτησις.

— Ποιά προσόντα πρέπει νά συγκεντρώνη ένας ποδοσφαιριστής γιά νά είναι τέλειος;

— Τέλειος ποδοσφαιριστής δέν υπάρχει. Πάντως, ένας ποδοσφαιριστής γιά νά γίνη καλός, πρέπει νά είναι πειθαρχικός, νά κάνει μετρημένη ζωή, ν' αγαπάη άπαραιτήτως τή μπάλλα καί νά προπονήται συχνά. Παίζει τόσα χρόνια μπάλλα, κι' όμως, σέ κάθε προπόνησι όλο, καί κάτι μαθαίνω.

— Ποιά θεωρείς ως τεχνικώτερη Έλληνική ομάδα; Έκτός βέβαια από τόν Όλυμπιακό.

— Η ομάδα που μου άφηνει τίς καλύτερες έντυπώσεις από τò παιχίδι της, είναι ή Δόξα Δράμας. Παίζει τεχνικά καί καθαρά.

— Καλύτερη ομάδα τού κόσμου ποιά νομίζεις;

— Θαπρεπε νά τίς δώ όλες νά παίξουν, γιά νά σάς πώ. Άπ' ό,τι μαθαίνουμε όμως από τίς έφημερίδες, καλύτερη είναι ή Ρεάλ Μαδρίτης. Πάντως, έγώ είμαι φίλος τής... Άρσεναλ!

— Η συζήτησι μεταφέρεται τώρα

στή διαιτησία. Ό Μπέμπης, με πολύ τάκτ, άποφύγει νά μου πη άν έχη παράπονα ή όχι από τούς Έλληνες διαιτητές. Καλύτερον πάντως άπ' όλους θεωρεί τò Διαμαντόπουλο.

— Έλπίζεις ότι ό Όλυμπιακός θά πάρη καί φέτος τò πρωτάθλημα; Είναι ή επομένη έρώτησίς μου.

— Ναί, ελπίζω, ή μάλλον είμαι βέβαιος.

— Πού οφείλεται τò γεγονός ότι ό Όλυμπιακός επί σειρά έτών κερδίζει τò πρωτάθλημα;

— Οί έπιτυχίες τού Όλυμπιακού δέν είναι τυχαίες, μου λέει ό Μπέμπης. Η ομάδα κατεβαίνει πάντα στό γήπεδο νά κερδίση. Έχει ψυχή, έχει αύτοπεποίθησι, κάθε παίκτης της δίνει όλο τόν έαυτό του στό παιχνίδι. Όλοι μας λατρεύουμε τόν Όλυμπιακό καί ή μοναδική μας σκέψις είναι νά εργασθούμε γι' αυτόν, νά τόν όδηγούμε από έπιτυχία σέ έπιτυχία. Υπάρχουν κι' άλλες μεγάλες ομάδες, με καλούς παίκτες, μά δέν μπορούν νά φθάσουν εκεί που φθάσαμε έμείς...

— Γιατί; τόν διακόπτω.

— Γιατί στίς ομάδες αυτές δέν υπάρχει πειθαρχία, όπως υπάρχει σ' έμάς. Οί παίκτες τού Όλυμπιακού ενδιαφέρονται γιά τò γενικό καί όχι γιά τò άτομικό συμφέρον τους. Γι' αυτό τò λόγο κατακτήσαμε επί τόσα χρόνια τò πρωτάθλημα, γι' αυτό τò λόγο ή ομάδα μας θά θριαμβεύη.

Έχει μήπως άδικο ό Μπέμπης; Δέν τò πιστεύω. Καθώς τόν βλέπω νά μου μιλά με τόση αγάπη γιά τόν Όλυμπιακό, είμαι βέβαιος πώς τόν έχει κλείσει βαθειά μέσα στήν ψυχή του, πώς είναι ένας από τούς πιστότερους υπηρέτες που τόν βοηθούν νά θριαμβεύη...

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

ΑΓΓΛΙΑ-ΡΩΣΙΑ

‘Αγαπητοί μου άκροαταί. Σας αναμεταδίδω σήμερα από τὸ γήπεδο Ουέμπλεϋ του Λονδίνου, τὴν φιλικὴ συνάντησι μεταξύ τῶν Ἑθνικῶν ὁμάδων Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας. Τὸ ἀνατολικὸ τέρμα ἔχει ἡ σοβιετικὴ ὁμάδα καὶ ὅπως μὲ πληροφόρησαν, κατὰ τὸ δεύτερο ἡμίχρονο δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξῃ τέρμα γιατί ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ δέχεται νάχη... δυτικὴ ἐστία. Λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τοῦ αγῶνος, διαιτητὴς ὠρίσθη ὁ Ἴσπανὸς Πομπιλόπετρο Γκονδόλεθ Χεθταμορία Φερρέρρο. Ἡ ἀγγλικὴ ἑνδεκάς χρησιμοποιοῖ τοὺς ἐξῆς παίκτες: Μάθιους, Πάθιους, Λάθιους, Καλάθιους, Ράϊτ, Ὡλφάϊτ, Βοράϊτ, Κοπυράϊτ, Μπράκ, Μπρίκ, Καφσμπρίκ. Οἱ Ρῶσοι χρησιμοποιοῦν τοὺς συντρόφους Ποπῶφ, Ποφῶφ, Παφῶφ, Ἰλίη, Καντήλιη, Φυτῆλιη, Πικαντίλλιη, Τσοτίλλιη, Χαλέρωφ, Γαϊδάρωφ, Μουλάρωφ, Τατούσιν, Ταρούσκυ, Μυτούσκυ, Ἀντρέγιεφ, Μπουλντόζεφ, Σπασίμπεν, Τουβλέρωφ, Ζουκῶφ, Μπουκῶφ, Κοιλάρωφ, Στραβεσκάνιεβιτς, Χλεχλέν, Ἰσάεφ καὶ Στραβάεφ. Ὅπως ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου άκροαταί, οἱ Ρῶσοι εἶναι κάτι ποραπάνω ἀπὸ ἔντεκα, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, αὐτοὶ δὲν χωρίζουν ποτέ, τόσο ἀγαπημένοι σύντροφοι εἶναι.

Τὰ παιγνίδια ἀρχίζει καὶ οἱ Ρῶσοι ἀνοίγουντὰ δεξιά. Ἐπευβαίνει ὁμως ὁ τέταρτος ὑποφύμπουργὸς τῶν Σπέρ καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ γηπέδου. Ἔτσι, χάθηκε μὲν μιά ὥραία εὐκαιρία, κερδήθηκε ὁμως μιά ἄλλη σὲ λίγο, ὅταν ὁ Κοιλάρωφ, ἀφοῦ ἐξουδετέρωσε τὸν Καφσμπρίκ, ἐσοῦσσε ἰσχυρὰ ἕως μέτρια, βορειοανατολικά ἕως νοτιομεσημβρινὰ πρὸς τὰ γκόλ πὸστ τοῦ Ἀγγλου θερματοφύλακα καὶ ἐπέτυχε τὸ πρῶτο γκόλ τοῦ αγῶνος. Ὁ Βρεταννὸς θερματοφύλακας τὸ φυσάει καὶ δὲν κρούνει. Ἀλλὰ πῶς νὰ κρῶσῃ ἀφοῦ φορᾷ τρεῖς φανέλλες, δυὸ πουλόβερ, τρεῖς καμπαρντίνες καὶ τέσσερα κασκόλ;

Δὲν ἀποθαρρύνονται οἱ Ἑγγλέζοι ἀπὸ τὸ πρῶτο γκόλ ποὺ τοὺς ἔβαλαν οἱ ἀντίπαλοί τους καὶ ὁρμοῦν ἀκάθεκτοι πρὸς τὴν ἰσοφάρισι. Καὶ ἄντε τώρα θὰ ἰσοφοροῦσιν, ἄντε τώρα θὰ ἰσοφάρισουν, ἄντε, ἄντε, ἄντε... καὶ οἱ Ρῶσοι τοὺς πατάνε καὶ δεύτερο. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔτρωγε τὸ γκόλ ὁ Ἀγγλος θερματοφύλακας, φώναξε «ὦχ», πράγμα ποὺ προκάλεσε ἐντύπωσι στοὺς συμπαίκτες του. Ὁ Κοπυράϊτ αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀγαπητοί μου άκροαταί, πλησιάζει τὸν θερματοφύλακά του καὶ τὸν παρακαλεῖ: «Σέρ, σεῖς φάγατε δυὸ. Χορτάσατε πιστεύω. Δὲν ἀφήνετε νὰ παίξω κι’ ἐγὼ στὴν θέσι σας νὰ φάω κάνα-δυό;». Ὁ θερματοφύλακας μὲ μιά χαριτωμένη κίνησι ἀπαντᾷ: «Ἄ νὰ χάθῃς ποὺ χόρτασα. Ἐγὼ γιὰ νὰ χορτάσω πρέπει νὰ φάω πάνω ἀπὸ πέντε γκόλ».

Ὁ αγὼν συνεχίζεται πεισματώδης ἀγαπητοί μου άκροαταί καὶ στὸ 47’ λεπτὸ ἕνας ἐνθουσιασμένος θεατὴς ρίχνει στὸ γήπεδο μιά χειροβομβίδα, ποὺ σκάει καὶ τραυματίζει ἐλαφρῶς τὸν Μουλάρωφ, ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε αὐτοστιγμεί. Ὁ διαιτητὴς διακόπτει ἐπ’ ὀλίγον τὸν

ΕΤΟΣ Α' — ΤΟΜΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 4—ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ.2

"Ασσοι του Γηπέδου

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

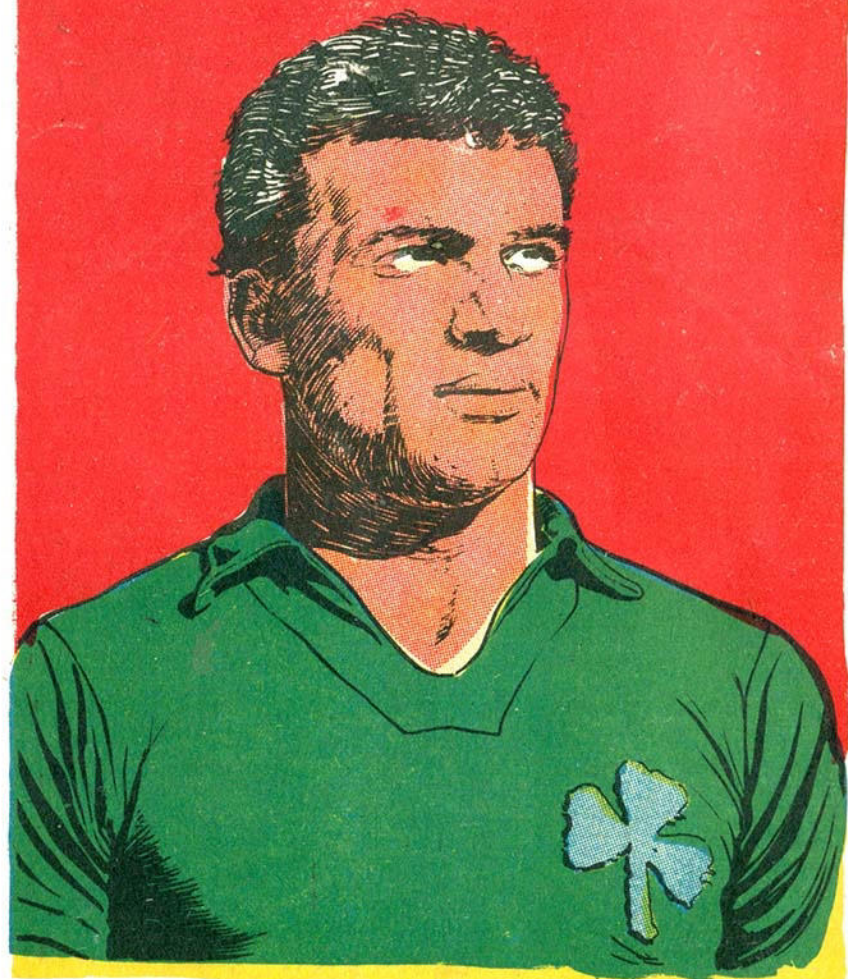
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Διευθυντής ■ Έκδοσις: ΧΡ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Χρυσοσπηλαιωτίσσης 3, ΑΘΗΝΑΙ, Τηλέφωνον 25-493

άγων, ο Μουλάρωφ ο μακαρίτης μεταφέρεται στο νεκροτομείο και το παιγνίδι συνεχίζεται. Κάθοδος των Ρώσων. Άνοδος των Άγγλων. Κάθοδος των Άγγλων. Άνοδος των Ρώσων. Συναρπαστικές φάσεις διαδέχονται ή μία την άλλη αγαπητοί μου άκροαταί. Κάθοδος των Ρώσων. Άνοδος της λίρας! 'Ο Καντήλιν κι' ο Φυτήλιν ύστερα από έντεχνο και ύπεροχο συνδυασμό, κατορθώνουν νά πλησιάσουν την έστία των Άγγλων και ο Γαϊδάρωφ με τρομακτικό σουτ παραβιάζει για τρίτη φορά το άγγλικό τέρμα. Χαράς ευαγγέλια στις τάξεις των Βρεταννών παικτών: « Άχ πιά, άχ πιά, τά μάθατε, τά μάθατε; Φάγαμε και το τρίτο». 'Ο μόνος πού δεν πανηγυρίζει είναι ο Μπρίκ, άλλα όπως πληροφορούμαι αυτή την στιγμή από το γήπεδο του Παναθηναϊκού, ο Μπρίκ δεν είναι Έγγλέζος πούρος, άλλα κατάγεται από τις άποικίες.

Στο δεύτερο ήμίχρονο, αγαπητοί μου άκροαταί, ή κατάσταση δεν αλλάζει και πολύ. Μιά μικρή λεπτομέρεια παρατηρείται. Οί Άγγλοι θυμώνουν ξαφνικά και με τρία άπανατά γκολ ίσοφαρίζουν. Οί Ρώσοι θυμώνουν περισσότερο και βάζουν άλλα πέντε. Οί Άγγλοι ανταποδίδουν και βάζουν επί πλέον και έτερα τέσσερα. Οί Ρώσοι όργίζονται και σημειώνουν άλλα όκτώ, χωρίς νά λογαριάσουμε άλλα δώδεκα πού ακύρωσε ο 'Ιθπανόθ διαιτητήθ ώθ όφθαίτ. Οί Άγγλοι πικάρνεται και ανταποδίδουν τά ίσα. Αυτό, βέβαια, ένοχλεί τούς Ρώσους οι όποιοι ανταποδίδουν κι' αυτοί τά ίσα δια του 'Ισαέφ. Και τώρα, με συγχωρείτε αγαπητοί μου άκροαταί, διακόπτω επί δύο - τρείς ώρες την μετάδοσι του άγώνος για νά κάνω λογαριασμό πόσα-πόσα είναι. Μόλις το βρώ θά σάς ειδοποιήσω. 'Ως τότε γειά σας και χαρά σας και σάς εύχομαι χαρούμενο Σαββατοκύριακο.

ΠΑΡΛΑΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΛΙΝΟΞΥΛΑΚΗΣ